

34

RA NGÀY

7 · 3 · 87

TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE ĐANG HĂNG SAY TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA NỮ KÝ GIẢ TUẦN BÁO CHÍNH NGHĨA, CÔ THANH DUNG, TRONG CUỘC HỌP BÁO NGÀY 5-3-1987.

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: Chính Nghĩa Magazine

Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - ĐT (408) 224-8318

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

THÔNG CÁO

VỀ CÁC LỚP GIÁO LÝ VÀ VIỆT NGỮ

*****

Các lớp giáo lý tân tòng, thêm sức, xưng tội lần đầu, kinh thánh và Việt ngữ sẽ được khai giảng trở lại vào ngày thứ bảy 21/2/87 tại trung tâm Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111.

Xin phụ huynh ghi danh cho con em tại văn phòng Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo từ ngày 14/2/87 và kính mời quý vị phụ huynh đem con em đến Họ Đạo để nhận lớp lúc 9 giờ sáng ngày 21/2/87.

Mọi chi tiết xin liên lạc qua số điện thoại Họ Đạo (408) 224-8318.

**Nay thông cáo,
Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam**

THÔNG CÁO

v/v: Khai thuế

Số: 01/UBXH

Ủy Ban Xã Hội thuộc Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam trân trọng thông báo:

Nhân mùa thuế năm 1986-1987, Ủy Ban sẽ khai thuế miễn phí theo mẫu ngắn (Short form) cho các giáo dân thuộc Cộng Đồng Công Giáo vào mỗi cuối tuần:

Thứ bảy từ 10 giờ đến 4 giờ
Chủ nhật từ 12 giờ đến 4 giờ

tại phòng họp số:

685 đường Singleton Road, San Jose, CA 95111

Điện thoại: (408) 224-8318.

San Jose, ngày 19-2 năm 1987

THÔNG BÁO

CỦA ỦY BAN ĐIỀU HÀNH CÁC LỚP GIÁO LÝ CÔNG GIÁO VÀ VIỆT NGỮ

Đề mục: Về ngày khai giảng.

Để tạo điều kiện thuận lợi cho quý vị trong việc chuyên chở các em đến lớp và các em có giờ học và sinh hoạt, Ban Điều Hành các lớp Giáo Lý Công Giáo Việt Ngữ của Họ Đạo xin trân trọng thông báo: 1. Sau khi hoàn tất thủ tục ghi danh, các lớp Giáo Lý/ Việt Ngữ chính thức khai giảng vào ngày thứ bảy, 7-3-1987, từ 1.00 đến 4.00 giờ chiều.

2. Nếu thuận tiện, các em có thể tham gia và đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể từ 4.30 đến 6.00 giờ mỗi chiều thứ Bảy.

3. Địa điểm học và sinh hoạt: Khuôn Viên Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo.

Xin quý vị phụ huynh tiếp tay với Ban Giảng Huấn để tạo điều kiện thuận tiện và khuyến khích các em học Giáo Lý Công Giáo/ Việt Ngữ.

Trân trọng kính chào quý vị.

San Jose, ngày 28-7-1987

Trưởng Ban, _____

Ciáo Dân Đợ Đạo
Đũ Vương Các Thánh
Đũ Đạo

Điếp tục **ngưng đống**
góp tiền, cho đến khi
hai thỉnh nguyện
được Tòa Giám Mục
San Jose

Chấp thuận.

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.**

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

**TỜ TRÌNH CỦA GS. TRẦN CÔNG THIỆP CHỦ TỊCH
CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM GỬI ĐỨC TỔNG GIÁM
PIO LAGHI SỨ THẦN TÒA THÁNH VATICAN TẠI HOA KỲ.**

***

Ngày 4 tháng 3, 1987.

Kính gửi: Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi.
Sứ Thần Tòa Thánh Vatican tại Hoa Kỳ.
3339 Massachusetts Avenue.
Washington D.C. 20008.

Kính thưa Sứ Thần,

Trong dịp Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ họp Đại Hội Thường Niên từ ngày 10 đến 14 tháng 11, 86, phái đoàn giáo dân Việt Nam San Jose có đến thủ đô Hoa Thịnh Đốn để tiếp xúc với cấp lãnh đạo của Hàng Giáo Phẩm Hoa Kỳ và giới truyền thông quốc tế nhằm nêu cao Chính Nghĩa của cuộc tranh đấu của Cộng đồng Công giáo Việt Nam. Phái đoàn đã phổ biến ấn phẩm “Nhân Quyền hay Giáo Quyền” để nói lên những bằng chứng cụ thể về chính sách hội nhập của Đức Giám Mục Pierre DuMaine và nguyện vọng tha thiết của giáo dân. Ngoài ra, con xin kính trình thêm với Sứ Thần vài sự kiện quan trọng, có thể là nguyên do khiến cho sự hòa giải giữa Tòa Giám Mục và giáo dân Họ Đạo NVCTTĐ chưa thực hiện được.

1. Sự thất bại của LM Barnabê Nguyễn Đức Thiệp trong vai trò “hòa giải”.

Chúng con cảm ơn thiện chí của Sứ Thần đã giới thiệu cha Thiệp với Đức Giám Mục DuMaine. Chúng con cũng cảm nghiệm được sự tin tưởng của Sứ Thần là cha Thiệp sẽ mang lại sự bình an cho cộng đồng chúng con. Chính cha Thiệp cũng cho nhiều người biết về vai trò hòa giải của Ngài. Tuy nhiên, kết quả đã làm công luận thất vọng, giáo dân mất tin tưởng vì thái độ thiếu vô tư của Ngài: a) Ngài đã bắt thình lình đến Trung Tâm trong một buổi trưa vắng người và các giáo dân hiện diện đã bày tỏ tâm tình một cách chân thành để mong Ngài tìm thấy sự thực; b) ngài đã mang chuyện bên này nói với bên kia trong một phiên họp được tổ chức vào ban đêm để nhiều người có thể tham dự. Nhóm ủng hộ Đức Giám Mục đã ghi âm những lời chỉ trích của Ngài và đưa cuốn băng ra bán lấy tiền; c) Đức Giám Mục DuMaine quan niệm Cha Thiệp chỉ làm việc cho Ngài và Ngài không có bổn phận phải nghe theo các đề nghị của Cha. Cha Thiệp cũng xác nhận điều này với báo Dân Chúa số 120, tháng 1, 87.

2. Bản tường trình vắn tắt của LM Nguyễn Đức Thiệp.

Chúng con được biết trước khi rời San Jose vào ngày 21 tháng 10, 86 Cha Barnabas Nguyễn Đức Thiệp đã nộp cho Tòa Giám Mục một tờ trình rất dài với những nhận xét và đề nghị, song Tòa Giám Mục không đồng ý và yêu cầu Ngài viết lại. Đây có thể là lý do khiến Cha Thiệp từ chối không tiếp xúc với ai dù bằng điện thoại trong suốt 10 ngày rồi lặng lẽ trở về nhà dòng không một lời giã biệt.

Sau khi Đức Giám Mục DuMaine tham dự Đại Hội Thường Niên của Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ trở về, Tòa Giám Mục cho phổ biến rộng rãi tờ trình vấn tắt 3 trang của LM Nguyễn Đức Thiệp. Bản văn này không đề ngày và cũng không có chữ ký của người viết. Nội dung của tờ trình chỉ lặp lại quan điểm của Tòa Giám Mục từ trước đến nay. Tuy nhiên Cha Thiệp đã không phân tích hai thỉnh nguyện chính đáng của giáo dân, động lực chính của cuộc tranh đấu. Mặc dù tờ trình vấn tắt này thiếu hẳn tính chất khách quan và vô tư nhưng Tòa Giám Mục đã dùng nó như là một dụng cụ để áp đảo tinh thần giáo dân.

3. Quyết định hủy bỏ Thánh Lễ Việt Nam.

Ngày 9 tháng 8, 86, một tuần trước Lễ Tấn Phong Chánh Xứ, Cha Paul Lưu Đình Dương đã lợi dụng Thánh Lễ tại nhà thờ Chánh Tòa để ra mắt nhóm người ủng hộ mình, lấy hình ảnh để báo cáo với Đức Giám Mục là Ngài có nhiều người hậu thuẫn. Vì bị khiêu khích bởi hành động tục hóa Thánh Lễ như vậy của Cha Dương, nên giáo dân mới có phản ứng để Thánh Lễ đó không bắt đầu được.

Mặc dầu hàng ngàn giáo dân phản đối như vậy, Đức Giám Mục vẫn cứ tiến hành nghi thức tấn phong tại nhà thờ Maria Goretti vào chiều ngày thứ bảy 16 tháng 8, 86 với một lực lượng chó săn và cảnh sát hùng hậu bên trong và bên ngoài nhà thờ. Nhóm ủng hộ Đức Giám Mục được cảnh sát cho vào thánh đường dễ dàng vì có dấu hiệu riêng, trong khi những người khác bị khám xét rất kỹ và tịch thu mọi thứ tài liệu. Thế nhưng một số ít người vẫn mang được bảng “No, Father Duong” vào trong thánh đường. Gần 2,000 giáo dân bị giữ bên ngoài Thánh Đường và họ đã lên tiếng phản đối: Cuộc tấn phong diễn ra trong sự la ó, ồn ào và được báo chí tường thuật như là một trận đấu “Football”, một đám cưới không được cô dâu ưng thuận.

Tiếp theo đó, tinh thần giáo dân bị căng thẳng trong các Thánh Lễ cuối tuần vì Tòa Giám Mục chỉ định một số người mới để phụ giúp Linh mục Chủ Tế, thay thế các thành viên của Ban Chấp Hành dân cử. Giáo dân phản đối không chấp nhận những người này và chỉ thừa nhận những người đã do họ trực tiếp bầu lên mặt dù con đã tha thiết yêu cầu Cha Tổng Quản Terrence Sullivan nên xét lại việc đề cử nhóm người mới này nhưng Ngài làm ngo và Cha Dương đã cố tình áp đặt người của mình vào thay thế. Dĩ nhiên, việc phải đến, đã đến. Tiếp theo thư cảnh cáo, Tòa Giám Mục đã hủy bỏ vô thời hạn các Thánh Lễ bằng tiếng Việt. Như vậy, Tòa Giám Mục đã tạo được lý do để bỏ Thánh Lễ Việt Nam, quyền thủ đắc mà người công giáo Việt Nam được hưởng trong 12 năm qua. Nguyên nhân chính của những việc lộn xộn trong Thánh Lễ là việc Tòa Giám Mục giải tán Ban Chấp Hành dân cử, một truyền thống đã có từ ngày thành lập Cộng Đồng. Bao lâu Tòa Giám Mục không tôn trọng truyền thống này của giáo dân, con nghĩ rằng trật tự trong Thánh Lễ khó có thể duy trì.

4. Thiện chí Hòa giải của Cộng Đồng.

Trong thư đề ngày 24 tháng 9, 86 Sứ Thần đã khuyên con nên cộng tác với Đức Giám Mục để đạt tới sự đoàn kết và hòa giải trong Cộng Đồng cũng như toàn thể giáo phận. Con và giáo dân trong Cộng Đồng đã ý thức điều đó tìm cách hòa giải nhưng vẫn gặp nhiều khó khăn: 1) **Luận điệu xuyên tạc lời nói của Sứ Thần.** Trong thư gửi cho con, Sứ Thần có viết: “Đức Giám Mục DuMaine được sự quý trọng của văn phòng tôi và của Tòa Thánh.” Chúng con hiểu rõ ý nghĩ của Sứ Thần Tòa Thánh vì khi vừa mới đến San Jose, LM Barnabê Nguyễn Đức Thiệp đã chuyển lời của Sứ Thần cho biết thỉnh nguyện của 1,452 giáo dân San Jose đã được chuyển sang Tòa Thánh cứu xét. Thế nhưng, Tòa Giám Mục đã bóp méo sự thật, dựa vào câu nói xã giao của Sứ Thần, cho rằng Tòa Thánh đồng ý và ủng hộ hành động của Đức Giám Mục DuMaine; 2) **Đức Giám Mục từ chối không cho chúng con gặp Ngài.** Cuộc tranh đấu này đã kéo dài trên 8 tháng mà đại diện giáo dân chưa lần nào được dịp thảo luận vấn đề trực tiếp với Đức Giám Mục mặc dầu chúng con rất muốn. Trong dịp cha Thiệp đến San Jose chúng con tổ chức cho giáo dân khiếu Đức Mẹ, cầu nguyện hòa giải. Chúng con mời Đức Giám Mục đến giữa chúng con, song Ngài từ chối. Chúng con nhờ cha Thiệp thu xếp cho một phiên họp với Đức Giám Mục

nhưng không thành. Nhân dịp Giáng Sinh và Tết Việt Nam, chúng con tổ chức nghi thức cầu nguyện hòa giải và khẩn nài Đức Giám Mục đến với chúng con, song cả hai lần đều bị từ chối và Tòa Giám Mục lại cấm luôn tất cả các Linh mục Việt Nam không được tham dự bất cứ một sinh hoạt nào của giáo dân Họ Đạo.

4. Công luận đối với cuộc tranh đấu.

Báo chí địa phương đã viết rất nhiều về cuộc tranh đấu của giáo dân Họ Đạo NVCTTĐ đối với chính sách của Tòa Giám Mục San Jose. Theo Joan Connell, Chủ biên trang tôn giáo của tờ San Jose Mercury News, cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose là đề tài hấp dẫn nhất trong năm 1986. Đặc biệt trong đêm Giáng Sinh vừa qua các đài truyền hình ABC, NBC, CBS đã loan tin tức và bình luận về buổi lễ cầu nguyện xin hòa giải của giáo dân San Jose với sự tham dự của trên 3,000 người. Cả ba đài đều ca ngợi thiện chí hòa giải của giáo dân và tiếc rằng Đức Giám Mục đã từ chối không đến tham dự. Họ mong rằng Đức Giám Mục sẽ sớm thỏa mãn nguyện vọng của giáo dân.

Riêng đối với cộng đồng người Việt tỵ nạn tại vùng Bắc California, trước sự đóng góp tích cực của Cộng đồng Công Giáo Việt Nam trong dịp Hội Tết Việt Nam, công luận đã khen ngợi tinh thần hiếu hòa và xây dựng của giáo dân Họ Đạo. Chính Đức Giám Mục DuMaine đã đến viếng thăm gian hàng triển lãm của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam và được giáo dân tiếp đón nồng hậu. Công luận đang hy vọng một sự hòa giải sẽ được thực sự đạt được trong tương lai gần đây.

Kính thưa Sứ Thần,

Trên báo San Jose Mercury News ngày 25 tháng 1, 87 Đức Cha DuMaine đã công bố trong bài viết của Ngài về một quyết định quan trọng nhân dịp đầu năm âm lịch là: tái lập các Thánh Lễ Việt Nam đồng thời cổ võ cho sự hòa giải. Cũng trên trang báo này ông Trần An Bài và con đã viết trong đoạn kết bài báo tựa đề 'Đàn Chiên Đang Tìm Đường Hòa Giải': "*Cộng Đồng chúng tôi đã nói hết những điều cần nói, làm tất cả những việc có thể làm. Bây giờ, là lúc Đức Cha DuMaine, vị chủ chiên phải quyết định. Những gì Cộng đồng chúng tôi sẽ có là do Thiên Chúa ban, qua vị đại diện của Ngài là Đức Giám Mục Pierre DuMaine*".

Qua những lời tuyên bố của Đức Cha trước công luận, con tin rằng Đức Cha thương mến đàn chiên Việt Nam của Ngài. Nhưng vì những lời báo cáo sai hay đề nghị thiếu chính chắn, nên Ngài đã có những quyết định không đúng. Cộng đồng chúng con gia tăng cầu nguyện cho Ngài được nhiều ơn Chúa Thánh Linh, nhiều lời cố vấn sáng suốt để giúp Ngài mang lại sự bình an cho cộng đồng chúng con nói riêng và giáo phận San Jose nói chung.

Trân trọng kính trình Đức Tổng Giám Mục.

Giuse Trần Công Thiện.

Chủ Tịch.

Bản sao kính gửi:

- Đức Tổng Giám Mục John May,
Chủ Tịch Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ.
- Đức Tổng Giám Mục John R. Quinn.
- Đức Giám Mục Pierre DuMaine.

BẢN TIN PHỔ BIẾN BÁO CHÍ

Tôi đã được vinh hạnh đại diện cho Cộng Đồng để điều hòa hết mọi ý kiến của giáo dân trong công cuộc vận động thành lập một Giáo Xứ Thể Nhân cho người Công Giáo Việt Nam tỵ nạn tại giáo phận San Jose.

Trong thời gian gần đây, tôi đã phải hy sinh cả về vật chất cũng như tinh thần để hoạt động như một nhịp cầu giữa Tòa Giám Mục và Cộng Đồng. Tôi luôn luôn kêu gọi giáo dân tôn trọng Đức Giám Mục, các tu sĩ nam nữ cũng như các giáo hữu khác bất kể lập trường. Tôi cũng không chấp nhận bất cứ một cá nhân nào hay một hành động nào mang tính cách bạo động trái với tinh thần bác ái của một Ki Tô hữu. Tuy nhiên, thiện chí của tôi đã bị hiểu lầm và kết quả là chẳng những Tòa Giám Mục đã không nhìn nhận thiện chí của tôi mà lại trừng phạt tôi một cách rất oan uổng. Tôi vui lòng chấp nhận những hình phạt này như những hy sinh để tăng thêm giá trị cho lời cầu nguyện của Cộng Đồng tôi. Tôi rất vui mừng và hãnh diện vì việc thiết lập một Giáo Xứ Thể Nhân cho Cộng Đồng tôi đã không còn bị Đức Giám Mục bác bỏ nữa. Linh Mục Lưu Đình Dương đã không còn là một đối tượng đáng kể cho tiến trình thành lập Giáo Xứ nữa và các thánh lễ bằng tiếng Việt Nam đã được chính Đức Giám Mục phải công nhận trong cuộc họp báo ngày 5-3-87 là một quyền lợi cũng như một khát vọng mãnh liệt của giáo dân Việt Nam, và Ngài đã quyết định mở lại các thánh lễ Việt Nam.

Tôi thiết nghĩ tôi đã là một nhịp cầu rất đặc lực để phục vụ quyền lợi Giáo Hội nói chung và Địa Phận San Jose nói riêng, nhưng Đức Cha DuMaine lại coi tôi là những trở ngại giữa Đức Cha và giáo dân. Do đó, trong phiên họp tối ngày 6-3-87, tôi quyết định xin các giáo dân hãy cố gắng gặp gỡ và đối thoại trực tiếp với Đức Cha DuMaine. Kể từ nay, các giáo hữu hãy coi tôi như một giáo dân bình thường, nhưng dĩ nhiên lúc nào tôi cũng đứng về phía giáo dân để tranh đấu cho các nguyện vọng chính đáng.

Làm tại San Jose, ngày 6 tháng 3 năm 1987

Tiến sĩ TRẦN AN BÀI

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TU

(tiếp theo)

Đến đây, chúng tôi muốn làm sáng lên khía cạnh tích cực của Tranh Đấu. Giả thiết rằng những cuộc tranh đấu được bàn đến là chính đáng thì cuộc tranh đấu phải có những đặc tính gì? Ở một phân đoạn khác chúng tôi sẽ nói đến những cuộc tranh đấu bất chính và dĩ nhiên đó không phải là mục tiêu cho chúng ta noi theo. Như đã từng nói nhiều lần rằng: Tranh đấu là đòi hỏi một quyền lợi chính đáng mà quyền bính chối từ, thì sự phân tích câu định nghĩa trên cho ta thấy 3 đặc điểm: tranh đấu là bảo tồn một quyền lợi, xác nhận một quyền bính và duy trì một trật tự.

4. TRANH ĐẤU LÀ BẢO TỒN MỘT QUYỀN LỢI CHÍNH ĐÁNG

Đây là đặc tính tiên quyết của cuộc tranh đấu. Khi nhận xét cuộc tranh đấu nào đó, công tác đầu tiên mà người quan sát muốn được biết là họ tranh đấu để đòi hỏi gì? Sự đòi hỏi có chính đáng hay không? Sự chính đáng phải dựa trên nền tảng nào đó mà ở phía chúng ta là sự đòi hỏi có nền tảng thần học hay không. Một thí dụ dễ hiểu như phong trào đòi hỏi cho nữ giới làm linh mục. Nếu phong trào đấu tranh này không căn cứ trên thần học công giáo thì cuộc tranh đấu là bất chính bởi vì nền tảng mạc khải của Đạo Công Giáo qui chiếu trên Thánh Kinh và Thánh Truyền đều không có thừa nhận nữ giới làm Linh Mục. Thẩm quyền của Hội Thánh là bảo toàn kho tàng mạc khải chứ không thể đi ngược kho tàng đó. Nên cuộc tranh đấu không đủ lý do tồn tại. Viện dẫn rằng nữ giới có đủ khả năng như họ đã từng chứng minh khả năng bao la của họ trong mọi lãnh vực chính trị, xã hội, giáo dục, văn hóa, tôn giáo thì không có lý gì không cho họ phát triển khả năng lãnh đạo tôn giáo. Câu trả lời đơn thuần rằng: Chúa Giêsu và các Tông Đồ đã không truyền chức Linh Mục cho nữ giới nên Giáo Hội không thể đi ngược truyền thống tông đồ kia. Lý luận rằng lúc bấy giờ xã hội không ý thức vai trò của phụ nữ trong đời sống

công cộng, bây giờ thì khác phụ nữ giữ những chức vụ quan yếu trong công quyền, và họ đã chứng minh thành công, nên Giáo Hội không thể quên lược lượng tông đồ của nữ giới. Phải có nữ giới lãnh đạo nữ giới, công việc mục vụ mới có kết quả viên mãn trong phía nữ giới. Lý do mục vụ này đáng cho Giáo Hội suy nghĩ. Dầu vậy lý do mục vụ không thể chiếm ưu thế trên lý do thần học tín lý. Giáo hội rời bỏ tín lý thì không còn là Giáo Hội của Chúa Kitô. Đây là giới hạn của quyền bính Hội Thánh. Hội Thánh không thể ra khỏi giới hạn mà chân lý đức tin đã được mạc khải cho biết.

Câu chuyện nữ giới làm Linh Mục đặt ra một thắc mắc: Vậy thì nữ giới trong Công Giáo có bị kỳ thị hay không? Cái đó lại cũng tùy ở quan niệm của con người về nền tảng tôn giáo. Nếu quan niệm Đạo Công Giáo là Đạo của mạc khải, của đức tin thì không có thể dùng chữ kỳ thị ở đây. Bởi vì mỗi người được trao phó cho một nhiệm vụ, ai bổn phận đó, và điều ấy do chương trình bao la của Thiên Chúa xếp đặt. Chúa chẳng hỏi ý kiến ai và lấy biểu quyết của đa số để thực thi kế hoạch cứu rỗi của Người. Còn nếu có ai muốn quan niệm Công Giáo như một tôn giáo của triết gia, xã hội học thì đây không phải là chỗ của họ. Mọi lý luận có thể xuôi tai nhưng sẽ chẳng có giá trị gì nếu không có thần học làm nền tảng và mạc khải làm bảo chứng.

Đàng khác, làm Linh Mục không phải là quyền lợi mà là một nhiệm vụ cho Cộng Đoàn. Linh Mục không thể giải tội cho mình, xúc dầu cho mình, mà chỉ làm được cho người khác. Nhưng tất cả mọi người đã rửa tội đều có quyền tư tế như Thánh Phêrô đã nói: "Còn anh em, dòng giống được lựa chọn, hàng tư tế hoàng vương, nước thánh thiện, dân được tuyển làm sở hữu" (I Pet, 2, 9). Quyền tư tế của dân tộc thánh tức là quyền được tế lễ Thiên Chúa, Thời Cựu Ước chỉ có Linh Mục thượng tế được tiến hương dâng lễ vật tạ tội cho Israel. Thời

Tân Ước “Chúa Kitô, Linh Mục Thượng Phẩm được chọn nơi loài người để biến dân tộc mới thành một vương quốc, thành những tư tế cho Thiên Chúa, cho người. Thực vậy, những người đã lãnh phép rửa, nhờ sự tái sinh và xúc dầu của Thánh Thần, được thánh hiến để trở thành chỗ ở thiêng liêng và nhận chức tư tế thánh, hầu qua mọi hoạt động của con người Kitô hữu, dâng hy tế thiêng liêng và rao truyền những kỳ công của Đấng đã gọi họ bóng tối đến ánh sáng kỳ diệu của Ngài” (Hiến Chế Giáo Hội số 10).

Vậy không phải ai cũng có quyền làm Linh Mục để lãnh đạo cộng đồng từ những người mà Chúa đã gọi họ như Chúa đã phán: Không phải các con chọn cha mà cha chọn các con. Chúa chọn những ai Chúa muốn để làm quản thủ vườn nho của Ngài.

Nếu những người đang trong phong trào đòi hỏi cho nữ giới làm Linh Mục ý thức giới hạn của ơn gọi làm Linh Mục và kế hoạch điều hành Hội Thánh mà Đức Kitô đã sáng lập và thủ lãnh vĩnh cửu (và vô hình) ngày ngày vẫn ở với Giáo Hội thì sẽ không ướng phỉ thời giờ vào phong trào tranh đấu này.

Chúng ta đang nói về tranh đấu là bảo vệ quyền lợi. Cho nên phải chứng minh được rằng có quyền lợi trước khi bàn tới giới hạn của quyền lợi này. Không có quyền lợi mà đấu tranh đó là **yêu sách**. Yêu sách là đòi hỏi điều mình không có quyền để có hay khả năng để có. Phong trào nữ giới linh mục là yêu sách lỗi lạng, là đòi hỏi điều họ không có quyền, không có khả năng. Đức Maria là Mẹ của Linh Mục nhưng Đức Maria đã không tranh đấu cho mình quyền linh mục lãnh đạo tập thể tông đồ. Sách Tông Đồ Công Vụ đã diễn tả sự có mặt của Đức Maria trong mọi biến cố của Hội Thánh như nhân chứng, như Đấng Chỉ Dẫn nhưng không giữ vai trò lãnh đạo (Act 1, 14).

Trái lại, vấn đề Cộng Đồng Công Giáo San Jose thì khác, **Cộng Đồng Công Giáo San Jose có quyền có nhà thờ riêng để cầu nguyện**. Quyền này được ban cho theo tinh thần của Cộng Đồng Vatican II, theo sắc lệnh 15/8/69 do Đức Phaolô VI ban hành và do giáo luật mới (1983) khoản 518 và được xác quyết bởi Hội Nghị Thế Giới về Di Dân 14-19/10/85.

Cộng Đồng Vatican II đã thực sự quan tâm đến số phận những người di dân tị nạn. Trong sắc lệnh về nhiệm vụ Giám Mục đã có một đoạn: “Giám Mục cần lo lắng đặc biệt đến những tín hữu vì hoàn cảnh sinh sống không được hưởng đầy đủ sự

chăm sóc mục vụ chung và thường xuyên của Cha Xứ hoặc thiếu hẳn sự chăm sóc đó, chẳng hạn đa số những người di cư, lưu đày, tị nạn.... Các Hội Đồng Giám Mục, nhất là Hội Đồng Giám Mục Quốc Gia cần phải nghiên cứu những vấn đề khá cấp bách liên hệ đến những người kể trên. Nhờ các phương tiện cũng như các tổ chức thích hợp, các ngài hãy đồng tâm hiệp lực lo lắng và hỗ trợ việc thiêng liêng của họ bằng cách lưu tâm đến những tiêu chuẩn đã được Tòa Thánh qui định hay sẽ ban hành.” (Số 18)

Những tiêu chuẩn đã qui định như tìm thấy trong Tự Sắc Jampridem 19-3-1914 của Đức Piô X hay Tông hiến Exul Familia 1-8-1952 của Đức Piô XII hoặc sẽ ban hành là Tông hiến Pastoralis Migratorum Cura 15-8-69 của Đức Phaolô VI. Mở đầu Tông hiến quan trọng này là Đức Giáo Hoàng đã nhắc đến Công Đồng Vatican II.

“Mục vụ cho người di dân luôn luôn chiếm một mối quan tâm và ưu tư hiền mẫu của Hội Thánh. Qua bao thế hệ, Hội Thánh đã không ngừng giúp đỡ bằng mọi phương cách tất cả những ai bị bắt buộc phải rời quê hương mà đi một phương trời xa như Chúa Giêsu đã tị nạn ở Ai Cập cùng với gia đình Nazareth.

“Tinh cách hệ trọng hiện tượng này không thoát khỏi sự lưu tâm của các nghị phụ trong Công Đồng Vatican II. Trong nỗ lực tổ chức sự trợ giúp tinh thần cách thích đáng và hữu hiệu cho mọi người tị nạn, các Ngài nghiên cứu vấn đề dưới mọi khía cạnh tôn giáo, bởi vì nó dính liền với mục đích chính yếu của Hội Thánh là làm việc cho sự cứu rỗi các linh hồn.”

Cùng dính kèm là Huấn Thị về Di Dân do Thánh Bộ Giám Mục ban hành gồm 7 đề mục mà đề mục quan hệ với chúng ta là đề mục 4 nói về Giám Mục Địa Phương với người di dân. Trong đề mục này gồm có 10 khoản từ 25-34 mà khoản quan trọng nhất là khoản 33 nguyên văn như sau:

“Trong việc mục vụ cho người di dân, đây là những cách thức lễ lối thích đáng đã được chứng nghiệm và khích lệ qua nhiều thời gian đối với các hoàn cảnh khác nhau và điều kiện địa phương cũng như phong tục và nhu cầu của họ. Ở đâu mà số di dân đông đảo hoặc đã được định cư hay đang từ từ kéo đến thì thực là hữu ích thiết lập một giáo xứ thể nhân cho họ mà Đấng Bản Quyền sẽ phải ấn định.”

Chúng tôi xin quý vị đọc lại câu cuối cùng của Tông Hiến này: “Thực là hữu ích thiết lập một Giáo Xứ Thể Nhân cho họ mà Đấng Bản Quyền sẽ phải ấn định.”

Nói khác hơn, Đấng Bản Quyền thiết lập một Giáo Xứ Thể Nhân cho người di dân, tị nạn là điều rất hữu ích cho họ dù họ đang từ từ đi đến, chưa định cư hẳn. Điều này đã được chứng minh là đúng qua nhiều kinh nghiệm của các địa phương, hoàn cảnh phong tục khác nhau.

Sự hữu ích này đã được nhắc đến trong điều khoản 518 của Tân Giáo Luật ban hành 1983. Nguyên văn như sau:

“Theo luật thông thường, giáo xứ là giáo xứ đối địa bao gồm mọi người Kitô hữu trong cùng một phần đất nhất định, tuy nhiên, **bất cứ lúc nào xét thấy hữu ích**, thì được thiết lập giáo xứ thể nhân căn cứ trên nghi lễ, ngôn ngữ, dân tộc của tín hữu trong một địa phương nào đó hoặc trên một yếu tố quyết định nào khác.” (As a general rule a parish is to be territorial, that is, it embraces all the Christian faithful within a certain territory; whenever it is judged useful, however, personal parishes are to be established based upon rite, language, the nationality of the Christian faithful within some territory or even upon some other determining factor.)

Điều khoản 518 vô cùng quan trọng cho sự học hỏi. Bởi vì với nhiều người thì Giáo Xứ Thể Nhân chỉ là một đặc ân tùy thuộc sự xét đoán của Giám Mục cho hay không. Cũng như Ngài có quyền tháo gỡ: “Sự gì chúng con tha, trên trời cũng tha; sự gì chúng con cầm buộc, trên trời cũng cầm buộc”. Nhưng đối với chúng tôi thì điều khoản 518 đã thực tế xác định người tị nạn **có quyền sở đắc** giáo xứ thể nhân. Tất cả khác biệt ấy căn cứ ở trên câu:

“Bất cứ lúc nào xét thấy là hữu ích” (Whenever it is judged useful). Câu văn này phải hiểu như thế nào?

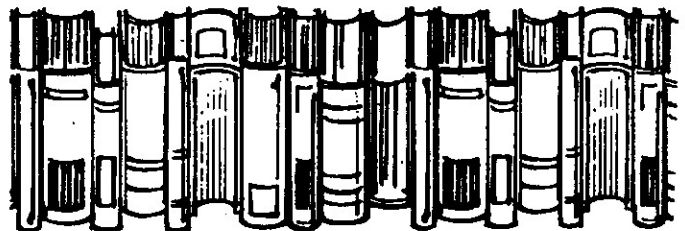
Phải chăng đến khi nào Giám Mục thấy là hữu ích thì Ngài ban cho đặc ân “giáo xứ thể nhân”. Đây là khuynh hướng khá thông thường mà Linh Mục Tổng Quyền Đức Tiến đã phát biểu trong Dân

Tộc số 235, 16-8-86 căn cứ vào khoản 5/5/1 nguyên văn: “Chỉ Giám Mục Địa Phận có đủ thẩm quyền thiết lập, hủy bỏ hay thay đổi giáo xứ, ngài không thiết lập, hủy bỏ hay thay đổi giáo xứ cách quan trọng mà không tham khảo với hội đồng giáo sĩ” (The diocesan bishop alone is competent to erect, suppress or alter parishes, he is not to erect, suppress or notably alter them without hearing the presbyteral council). Linh Mục Tiến giải thích: Chúng ta hỏi It is judged: Ai judged? Có phải phiếu của đa số giáo dân judge xem có useful hay không?”

Nếu ta đặt câu: “bất cứ lúc nào xét thấy là hữu ích” của khoản 518 trong Bộ Luật 1983 với câu “thực là hữu ích thiết lập một giáo xứ thể nhân cho họ mà Đấng Bản Quyền sẽ phải ấn định” của khoản 33 trong Tông Hiến Pastoralis Migratorum Cura 15-8-69 thì mệnh đề giả thiết trên kia không còn là điều kiện căn bản nữa bởi vì qua lịch sử kinh nghiệm ở khắp nơi đã chứng minh Giáo Xứ Thể Nhân cho di dân tị nạn là **luôn luôn hữu ích**. Mà mệnh đề giả thiết ấy chỉ nhắc đến một lịch sử về giáo xứ thể nhân trong quá khứ.

Theo Bộ Cựu Giáo Luật 1917 thì việc thiết lập Giáo Xứ Thể Nhân là thẩm quyền của Tòa Thánh, Đức Giám Mục nơi nào thiết lập Giáo Xứ như vậy trong địa phận mình thì phải xin phép Tòa Thánh (khoản 216/4) nhưng với Bộ Tân Giáo Luật thì nó thuộc về phạm vi thẩm quyền của Giám Mục địa phương miễn là có nhu cầu.

Vậy mệnh đề giả thiết kia phải được hiểu là nếu có nhu cầu chứ không hiểu là nếu hữu ích, bởi vì Tòa Thánh đã từng tuyên bố nó thực là hữu ích rồi. Có nhu cầu hay không thì chính Đức Giám Mục đã từng viết “Cha đã có sáng kiến mở ra ba cuộc họp khác nhau để nghe Cộng Đồng Việt Nam trình bày ý kiến hầu giúp hiểu rõ về những nhu cầu mục vụ của giáo dân Việt Nam. Để đáp ứng lại những nhu cầu mục vụ đã nhận thấy, thì Cha đã thiết lập Họ Đạo hiện nay” (Bản Minh Xác 5-12-86).

Tại sao khi Giáo Luật chỉ thị rằng khi thấy có nhu cầu mục vụ thì lập giáo xứ thể nhân cho người tị nạn mà Đức Giám Mục chỉ có lập Hộ Đạo.

Lập Hộ Đạo cho người tị nạn, Đức Giám Mục chu toàn bốn phận được ấn định ở khoản 518 chưa hay nói khác hơn, Cộng Đoàn San Jose có quyền có Giáo Xứ Thể Nhân hay chỉ có quyền hưởng Hộ Đạo? Chúng ta đang biện luận về quyền lợi của Cộng Đoàn San Jose và trả lời theo giáo luật 518 Cộng Đoàn San Jose có **quyền** có giáo xứ thể nhân. Bao lâu, quyền có giáo xứ thể nhân chưa được thỏa đáng nghĩa là giáo xứ thể nhân chưa được thiết lập thì cuộc đấu tranh vẫn còn chính nghĩa của nó, nghĩa là **cuộc đấu tranh bảo toàn quyền lợi của Cộng đoàn mà Đức Giám Mục khước từ.**

Tôi muốn đem đến một so sánh. Thí dụ gia đình Phaolô Lưu đạo đức đem con đến cho Linh Mục Hiên rửa tội theo đúng lịch trình đã được ấn định. Linh Mục Hiên có bốn phận rửa tội cho em bé nhà họ Lưu. Nếu Linh Mục Hiên vì lý do bất chánh nào đó không làm phép rửa cho em bé tức là Linh Mục Hiên lỗi luật. Và gia đình họ Lưu có quyền thưa trình Bề Trên vì lỗi phạm của Linh Mục Hiên đã không thi hành đối với quyền lợi của em bé và của gia đình họ Lưu.

Có câu chuyện khá ngộ nghĩnh xảy ra ở Địa Phận Xuân Lộc, xứ Thanh Sơn Gia Kiệm. Bấy giờ có hai gia đình kia đệ đơn chống đối Cha Sở Thanh Sơn. Cha Sở hằm trong bụng và được dịp trả đũa, đó là lần Đức Cha Ấn về ban phép thêm sức cho trẻ em. Hai em nhỏ của các gia đình này thuộc kinh bốn nhưng Cha Xứ không cho vào danh sách các em thêm sức với lý do cha mẹ các em là thành phần chống đối.

Đã đấu tranh thì phải chấp nhận gian khổ, nên các gia đình này có kế hoạch. Đúng vậy, khi Đức Cha Ấn từ xe hơi bước xuống hai em bé cầm chặt lấy áo Đức Cha và khóc không ngớt. Đức Cha vừa bỡ ngỡ vừa mắc cỡ:

— Sao chúng con khóc!

— Cha Xứ không cho chúng con chịu phép Thêm Sức.

— Sao lại thế, chúng con có thuộc giáo lý không?

— Chúng con thuộc, nhưng Cha Xứ ghét cha mẹ chúng con nên không cho chúng con chịu phép Thêm Sức.

Đức Cha mặt đỏ gay nhìn Cha Xứ:

— Sao Cha lại làm vậy: bố mẹ nó khác, chúng nó khác chứ!

Rồi ngài bảo hai em bé:

— Đức Cha sẽ khảo chúng con, chúng con thuộc, Đức Cha sẽ cho.

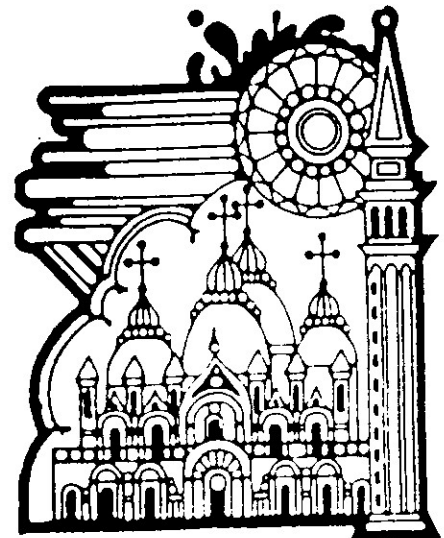
Lễ nghi chậm lại nửa giờ vì Đức Cha đã khảo sát và thấy các em hiểu đầy đủ giáo lý. Chính Đức Cha đã cho các em làm bí tích Thêm Sức.

Đó là cuộc đấu tranh nhỏ nhưng nó làm sáng lên ý nghĩa rằng đứa nhỏ kia có **quyền** lãnh bí tích Thêm Sức khi em đủ điều kiện. Cha mẹ các em bất thuận với Cha Xứ không phải việc quan trọng được ấn định như điều kiện bất khả **kháng** trong yếu tố ban hành bí tích thêm sức.

Trở về với Cộng Đồng San Jose trong câu hỏi rằng: Nếu Đức Giám Mục đã biết có nhu cầu mà chỉ lập Hộ Đạo cho người tị nạn mà thôi đã đúng chưa? Xin trả lời không đúng. Vì:

a) Hộ Đạo (Catholic Mission) là một chi nhánh của một giáo xứ chánh. Ở Việt Nam ta thường gọi là họ lẻ (miền Bắc) họ nhánh (miền Nam), cũng có khi gọi là giáo điểm trực thuộc một Trung Tâm truyền giáo nào đó. Nói rõ hơn, Hộ Đạo (Catholic Mission) không phải là cơ cấu tự lập mà chỉ là cơ sở **tùy thuộc vào giáo xứ chính**. Đó cũng là ý nghĩa tìm thấy trong cuốn The Code of Canon Law: A Text and Commentary tr. 417 khi tác giả giải thích chữ Hộ Đạo (Mission): “Trong một số địa phận, nhất là ở Hoa Kỳ, Hộ Đạo (Mission) dính liền vào một giáo xứ nào đó dưới cùng chung vị cha sở của giáo xứ”. (In certain diocese, especially in the United States, “mission” are **attached** to some parishes under the care of their pastors).

Trường hợp Hộ Đạo San Jose không phải thế, Hộ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo San Jose không lệ thuộc bất cứ giáo xứ địa phương nào, không có Cha Sở Mỹ nào của bất cứ nhà thờ địa phương nào làm Cha Sở của Hộ Đạo Việt Nam. Vì vậy chữ Mission (Hộ Đạo) đã không chính danh và thích hợp cho sinh hoạt của Cộng Đoàn này.

b) Nếu nói Họ Đạo (Mission) có được hưởng qui chế Đặc Xứ (Quasi-Parish) như Đức Cha DuMaine viết: “Hiện tại Họ Đạo NVCTTĐ được hưởng qui chế của một Đặc Xứ theo Giáo Luật thì Đặc Xứ tương đương với một Giáo Xứ” (Bản Minh Xác 5-12-86) thì vấn đề vẫn chưa xong. Trước hết, định chữ Quasi-parish là Đặc Xứ tức có ý mị nhau không lột được ý nghĩa thực sự của quasi-parish mà chúng tôi muốn bạn đọc dịch là **bán giáo xứ**. Cũng theo sách trích dẫn trên và cùng trang 417 tác giả có giải thích chữ bán giáo xứ như sau:

“Bán giáo xứ là một giáo xứ chưa được thiết lập vì thiếu một hoặc nhiều điều kiện như Cha Sở cư ngụ; nguồn tài chánh cần thiết; ranh giới địa dư hay nhóm qui tụ tự nhiên về nghi lễ, dân tộc hay ngôn ngữ” (A quasi-parish is one which has not been established as a parish because it lacks one or more qualifications, e.g., resident pastor; necessary financial resources; territorial boundaries or a natural grouping by way of rite, nationality or language.)

Vì thiếu một hay nhiều điều kiện nên chưa lập được giáo xứ mà phải lập bán giáo xứ. Chữ đặc xứ mang ý nghĩa là một giáo xứ đặc biệt, một giáo xứ vượt trên giáo xứ thông thường. Chữ đặc xứ chỉ nên dành cho một giáo xứ được thiết lập do sự điều hành trực tiếp với Tòa Thánh mà không qua Giám Mục sở tại.

Vậy hiểu Họ Đạo là Bán Giáo Xứ có đúng chăng? Thưa không đúng, bởi vì nếu Bán Giáo Xứ hội đủ điều kiện mà các nhà chuyên môn giáo luật giải thích thì Đức Giám Mục phải cho thiết lập giáo xứ thể nhân chính thức. Đàng này, trong văn thư thiết lập Họ Đạo, Tòa Giám Mục San Jose đã thêm một câu làm tan vỡ tất cả: “Cứ mỗi 10 năm sẽ có một cuộc duyệt xét chính thức để quyết định Họ Đạo sẽ cần tồn tại cho đến bao lâu nữa” (Văn thư 25/6/85). Các nhà giải thích giáo luật cũng theo sách kể dẫn trên, trang 417 còn viết: “Giả định rằng, bán giáo xứ một ngày kia sẽ trở thành giáo xứ trọn nghĩa” (Presumably, quasi parish could eventually become parishes in their own right).

Nếu Họ Đạo với tư cách Bán Giáo Xứ mà thiếu đặc tính pháp lý của Bán Giáo Xứ thì Đức Giám Mục đang muốn chúng ta hiểu ba chữ “hưởng qui chế” theo nghĩa gì?

Nhưng có một điều rất đáng lưu ý cho người tranh đấu là chưa bao giờ Đức Giám Mục từ chối rằng người Công Giáo tị nạn Việt nam **không có quyền** có giáo xứ thể nhân. Nhưng Đức Giám Mục

ngầm ý cho biết rằng chưa đủ điều kiện để thành lập giáo xứ trong câu nói: “Hiện nay, Họ Đạo trả nợ lại cho qui để dành và cho mượn tiền của Giáo Phận mỗi năm một số tiền xấp xỉ là 34 ngàn mỹ kim. Sở dĩ Họ Đạo có thể trả món nợ đó được là vì hàng năm Giáo Phận vẫn trợ cấp 22 ngàn Mỹ Kim để tài trợ cho các việc chi tiêu” (Bản Minh Xác 5-12-86).

Đây là một lý chứng khá vững để chưa thiết lập giáo xứ thể nhân. Nhưng lý chứng này khá mơ hồ và huyền hoặc vì 22 ngàn Mỹ Kim mà Địa phận tài trợ cho Họ Đạo VN đã được tiêu vào các khoản nào. Người tranh đấu phải viết văn thư để yêu cầu Tòa Giám Mục làm sáng tỏ những chi tiết của sự tiêu dùng này. Bởi vì cho đến ngày hôm nay toàn thể Cộng Đồng San Jose thấy bờ ngõ về số tiền 22 ngàn. Và nếu nó là sự thật và là sự tiêu dùng chính đáng thì đây cũng còn như một thách đố cho Cộng Đồng San Jose phải tiến tới để có thể xin thiết lập Giáo Xứ Thể Nhân.

Nhưng theo nhiều nguồn tin đồn đại thì 22 ngàn Mỹ Kim này chỉ nằm trong ngân sách dự trù do Tòa **GM**. soạn thảo, mà nếu đó là sự thật thì rất đáng buồn và xấu hổ cho Đức Giám Mục DuMaine đã cố nguy tạo để chạy chữa cho sự lầm lỡ của mình. Bề gì thì Tòa Giám Mục phải công khai hóa số tiền 22 ngàn Mỹ Kim này.

Nếu có đủ bằng chứng, Đức Giám Mục nên thiết lập **Bán Giáo Xứ** (Quasi-Parish) cho Cộng Đoàn San Jose mà không thể để danh xưng Họ Đạo nữa vì đã mang nhiều ý niệm khá mâu thuẫn, vì Tòa Giám Mục đã ban hành nhiều văn thư trái ngược nhau. Và đây còn là bốn phận Đức Giám Mục muốn tránh những hiểu lầm. Chính Bản Minh Xác (5-12-86) tưởng như để làm sáng tỏ sự thật mà thực đã tạo thêm nhiều hiểu lầm hơn, khi so sánh khác biệt giữa Giáo Luật của Hội Thánh và thực thi của Đức Giám Mục DuMaine.

Nếu không đủ bằng chứng, Đức Giám Mục **phải thiết lập Giáo Xứ** Thể Nhân cho Cộng Đồng này, bởi vì Cộng Đồng đã không thiếu một trong ba điều kiện được ấn định: cha sở, tài chánh, giáo dân. Không làm như vậy, Đức Giám Mục đã lỗi luật, điều 518, cũng như Đức Giám Mục có bốn phận ban hành bí tích cho đương sự nếu đương sự đủ điều kiện theo luật định.

Dù lập Bán Giáo Xứ hay Giáo Xứ thì cũng xác nhận rằng Cộng Đoàn San Jose có quyền có Giáo Xứ Thể Nhân và cuộc tranh đấu chính là Bảo toàn quyền lợi chính đáng của họ.

(Còn nữa)

TÌM HIỂU Ý NGHĨA CHUYẾN ĐI SAN JOSE CỦA CHA NGUYỄN ĐỨC THIỆP, BÈ TRÊN CHI DÒNG ĐỒNG CÔNG CARTHAGE, MISSOURI

LỜI TÒA SOẠN: Một lần nữa chúng tôi đăng tải lá của Ông Hoàng Như Kim, một giáo hữu tên tuổi tại Denver, Colorado, muốn chia sẻ những hiểu biết của ông về Linh Mục Nguyễn Đức Thiệp cũng như về chính sách mà Cha Thiệp đang áp dụng để cai quản Dòng Đồng Công, một dòng đầu tiên do một vị Linh Mục Việt Nam đã nổi tiếng về đạo đức và thánh thiện. Đó là Cha “Thánh” Thủ (nói theo sự tôn kính của nhiều giáo dân VN).

Cùng một lá thư, Ông Hoàng Như Kim đã gửi cho nhiều báo Công Giáo VN khác. Các báo này đều do các Linh Mục làm chủ nhiệm, nên có thể các Ngài sẽ gặp nhiều khó khăn khi đăng tải lá thư của ông Kim theo lời ông yêu cầu. Về phần Chính Nghĩa là tờ báo của giáo dân đang sống trong thời kỳ đấu tranh chống đàn áp, bắt công, nên chúng tôi rất thông cảm với các giáo dân cùng cảnh ngộ.

Khi đăng lá thư này, chúng tôi không sợ mất lòng người bị chỉ trích, mà chúng tôi chỉ muốn tạo một môi trường thuận lợi để mọi giáo hữu có cơ hội tìm

hiểu sự thật. Chúng tôi sẵn sàng đăng tải hết mọi ý kiến liên quan đến các vấn đề Ông Hoàng Như Kim đã nêu ra để tiếng nói của lẽ phải được loan truyền và sự thật không bị bưng bít.

Giáo Hội của Chúa ở trần gian này không phải chỉ có hàng Giáo Phẩm. Năm nay, Thượng Hội Đồng Giám Mục sẽ nhóm họp để bàn về vai trò của Giáo dân trong Giáo Hội. Theo Công Đồng Vatican 2, mối liên hệ giữa hàng giáo sĩ và giáo dân không phải là **Cha Con** như trước, mà là **anh chị em** trong một nhiệm thể Chúa Kitô. Vì thế những câu nói “Chống Cha là chống Chúa” mang tính cách phạm thượng vì đã đồng hóa Cha với Chúa. Khi đã quan niệm như vậy thì việc một giáo dân muốn nhờ đến công luận để sửa sai những hành động sai quấy của hàng tu sĩ cũng là một hành động can đảm, đáng khuyến khích. Đó là một hành động xây dựng Giáo Hội, làm đẹp cho uy danh Giáo Hội và bảo toàn danh dự cho các tu sĩ chân chính khác.

Kính gửi:

- Cha Chủ Bút Báo Dân Chúa
- Cha Chủ Bút Báo Trái Tim Đức Mẹ
- Cha Chủ Bút Báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp
- Ban Biên Tập Tuần Báo Chính Nghĩa

Kính thưa Quý Cha Chủ Bút và Ban Biên Tập Tuần Báo Chính Nghĩa, ngày 30/1/87 con đã kính gửi đến Quý Cha Chủ Nhiệm một bài viết nói lên một vài ý kiến của con sau chuyến công tác của Cha Barnabe M. Nguyễn Đức Thiệp Dòng Đồng Công đến San Jose vì biến cố xảy ra tại Cộng Đồng Anh em NVCTTĐ.

Như Quý Báo đã loan tin và đăng tải nhiều tài liệu liên quan đến nội vụ. Đặc biệt Báo Dân Chúa có đăng bài phỏng vấn của Đức Nguyễn và Bản Tường Trình Vấn Tắt của Cha Nguyễn Đức Thiệp gửi lên Vị Sứ Thần Tòa Thánh cũng như gửi cho ĐGM Pierre DuMaine, Giáo Phận San Jose. Theo sự tìm hiểu của con thì chuyến công tác Cha Thiệp rất quan trọng, có nhiều ý nghĩa chứ không đơn thuần như một người được **Sai đến** hay được mời đến để “**Lắng nghe, nhìn thấy và tìm hiểu vấn đề**, hầu phúc

trình cho Giới Thẩm Quyền một cách TRUNG THỰC về những biến cố xảy ra tại nơi đây mà còn có một **ấn ý đặc biệt** khác nữa. Bài viết của con mới chỉ được Tuần Báo CHÍNH NGHĨA đăng lên mặt báo, còn ba N.S. Dân Chúa, Trái Tim Đức Mẹ và Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp chưa thấy đăng lên.

Để độc giả khắp nơi rộng đường nhận định, nên hôm nay con kính gửi đến Quý Cha Chủ Bút **Bài tìm hiểu chuyến đi của Cha Thiệp đến San Jose**, thời gian hơn một tháng, Ngài đã làm những công tác gì?

Trước hết con xin được dài giọng một chút để nói đến danh từ Dòng Đồng Công, sáng lập bởi ai và tại đâu, thứ đến Cha Thiệp được làm Bè Trên Chi Dòng này trong trường hợp nào? Như một số Quý Cha và giáo dân Việt Nam đã biết nhưng đa số Quý Cha và giáo dân Việt không biết rõ Dòng Tu này xuất xứ từ đâu và do ai sáng lập. Thật sự Dòng Tu này phải gọi là: **Dòng Đức Mẹ Đồng Công Cứu Chuộc** do Cha Già khả kính Trần Đình Thủ sáng lập tại Xứ Liên Thủy, Bùi Chu (Bắc Việt) dưới thời Đức Giám Mục Dominico Maria Hồ Ngọc Cẩn. Bùi Chu, trước thuộc Tỉnh Nam Định, đến năm

1947 vùng Bùi Chu và Phát Diệm nổi dậy chống Việt Minh dưới sự lãnh đạo của Đức Cố Giám Mục Lê Hữu Từ, Giám Mục Địa Phận Phát Diệm. Lập Khu Tự Trị được hai năm 4 tháng, đến cuối năm 1949 thì hai vùng này sát nhập vào Chính Phủ Quốc Gia, nên Bùi Chu được tách rời khỏi tỉnh Nam Định và được thành lập một tỉnh Bùi Chu. Xứ Liên Thủy cách Tòa Giám Mục Bùi Chu khoảng 3 cây số về hướng Bắc, lúc đó con mới 12, 13 tuổi đã có dịp biết được Cha Già Thủ, con không đi tu, nhưng giúp lễ cho Cha Xứ là Cha Vũ Ngọc Bản, khi Cha phải đi không biết vì lý do gì Cha Bản đã về Tòa Giám Mục Bùi Chu ở 6 tháng rồi mới được cử đi coi xứ Phong Lộc, và Ngài đã đưa con đi theo giúp. Chính vì vậy mà con được hân hạnh ở trong Tòa Giám Mục với Cha Bản, thời gian này đôi lần con được đi theo Cha Bản sang thăm Cha Thủ tại xứ Liên Thủy. Cuối năm 1950, quê con bị Việt Minh tràn về chiếm, nên con phải chạy lên Bùi Chu và sau phải vào lính, lại có dịp gần Liên Thủy và biết thêm về Dòng Dòng Công.

Giữa năm 1954, Hiệp Định Genève được ký kết, cả Dòng Dòng Công đã di cư vào Nam và đặt cơ sở tại Châu Bình, Tam Hà, Quận Thủ Đức, Tỉnh Gia Định, con cũng vào Nam vào cuối năm đó nhưng ở trong Đô Thành Sài Gòn suốt 15 năm vào thời kỳ cuối cùng cho đến khi Miền Nam mất vào tay Cộng Sản.

Sau biến cố Tết Mậu Thân, con được chỉ định hoạt động ở vùng ngoại ô Sài Gòn nên hằng ngày con thường qua lại Cầu Bình Lợi, Thủ Đức, Cát Lái, Nhà Bè, Cần Giờ, Cần Giuộc v.v... Đây cũng là một dịp con gặp lại Dòng Dòng Công và biết rõ các sinh hoạt của Dòng này. Năm 1976 con đã vượt biên và đến Hoa Kỳ, sau một thời gian đã thấy một nhóm Dòng Công có mặt tại Carthage, Missouri. Tìm hiểu qua mấy lần tới tham dự Đại Hội Thánh Mẫu do Dòng Dòng Công tổ chức và gặp mấy Thầy của Dòng về Denver bán Báo Trái Tim Đức Mẹ được biết Nhóm Dòng Tu này đã được Đức Hồng Y Bernard Law hiện nay, lúc đó là Giám Mục Địa Phận Springfield-Cape-Girardeau, Missouri bảo trợ. Nhóm Dòng Tu này lúc đó có 7, 8 Cha và mấy chục Thầy. Họ đã bỏ các Cha Già lại, trong đó có Cha Già Thủ. Khi được ĐGM Bernard Law bảo trợ đã cho về ở TAM trong khu nhà dòng Mỹ bỏ trống (tức là cơ sở dòng hiện nay) mỗi tháng chỉ phải trả tượng trưng US\$1.00, đến năm 1981 các Cha Dòng Mỹ đòi lại định bán cho Tin Lành với giá US\$1,500,000.00 (1 triệu rưỡi) Nhóm Dòng Tu này lúc đó không có tiền mua, họ quyết định cứ ở lì lại, toan chiếm luôn

như kiểu thuê nhà ở Sài Gòn, mãi sau họ mới tìm được kẻ tung người đi khắp nơi có giáo dân Việt nam định cư xin "**Quyền Số Vàng**" nhờ đó Họ mới thu về được một số tiền rất lớn. Nhờ Đức Giám Mục Bernard Law và Tòa Giám Mục can thiệp họ chỉ mua với giá rẻ mạt là \$US 900,000.00 (Chín trăm ngàn).

Đợt truyền chức 12 Tân Linh Mục vào tháng 5/1977 nâng con số Linh Mục lên 20, nên tháng 10/1977 họ đã bầu Bề Trên của Dòng, lúc đầu thì Cha Lê An Đại cầm đầu, nhưng khi bầu Bề Trên thì Linh Mục Đinh Vương Cần là một người cầm đầu nhóm 12 Tân Linh Mục đã vận động bỏ phiếu bầu cho Cha Thiệp, và Cha Lê An Đại đương nhiên là kẻ Bề Dưới của Cha Thiệp. Nhưng cũng thật **đáng buồn và đáng tiếc thay cho Cha Thiệp** được làm Bề Trên của Chi Dòng mà không có được Thánh Lễ Bổ Nhiệm hay Tấn phong như ĐGM Pierre DuMaine Giáo Phận San Jose đã cử hành để bổ nhiệm LM Lưu Đình Dương làm Chánh Xứ Cộng Đồng NVCTĐ.

Bài trước con đã nói rằng: **Không biết trong những cuộc tiếp xúc giữa Cha và Đức Giám Mục DuMaine. Cha Thiệp có trình xin với ĐGM để đưa Linh Mục của Dòng Dòng Công về Cộng Đồng NVCTĐ không?**

Nhưng nay con đã tìm thấy rõ ràng là một trong những lần Cha Thiệp gặp Đức Giám Mục DuMaine, Cha Thiệp đã trình rằng: **Để giữ thể diện cho LM Lưu Đình Dương đã bị giáo dân phản đối, ĐGM nên cho LM Dương đi nghỉ một thời gian, sau đó sẽ cho đi coi một Xứ Đạo khác, Dòng Dòng Công sẽ cử một Linh Mục về Cộng Đồng NVCTĐ, làm như vậy ĐGM cũng không mất mặt với giáo dân.** Không biết điều này Cha Thiệp, Ngài có chối cãi như Ngài đã chối dài dài trong cuộc phỏng vấn của Đức Nguyên Báo Dân Chúa khi hỏi Ngài về vụ thâu và bán cuốn băng nói chuyện của Ngài với Nhóm Bảo Vệ Đức Tin không? Theo nguồn tin đáng **Tin Cậy**, đăng trên Tuần Báo CHÍNH NGHĨA việc này có **chứng cứ rõ ràng**.

Tiểu bang California nói chung và vùng San Jose nói riêng khí hậu tốt không có tuyết lạnh nên người Việt và giáo dân Việt Nam kéo nhau về định cư rất đông mà Dòng Dòng Công coi nơi đây như là vùng "**Bờ Xôi Giếng Mật**". Họ đã nhìn thấy từ lâu, nhất là biết giáo dân Việt Nam sùng Đạo, tôn kính Đức Mẹ. Muốn có chân đứng trong vùng này từ lâu, Nhóm Dòng Tu này đã manh nha đưa Linh Mục của họ về, nhưng đã gặp sự phản đối của các Cha trong vùng. Nhóm Dòng Tu này cũng có ý lôi kéo, mời mọc một số Linh Mục Triều vùng Cali gia nhập

vào Dòng Tu của họ để dễ bề “**Giành được dân, chiếm được đất**” nhưng họ vẫn không thành công. Cho tới ngày nay qua bao nhiêu mưu kế, họ mới đưa được Linh Mục Phạm Tiến Đức về vùng Bắc Cali (El Monte) với chủ trương hoạt động. Dòng Đồng Công muốn Dòng Tu của họ phải có mặt khắp nơi, nhưng hành động của Linh Mục Đức đã và đang bị giáo dân cư ngụ trong vùng tẩy chay, bởi lẽ hàng ngày Linh Mục Đức đến hết nhà này qua nhà khác khuyên dụ giáo dân gửi tiền về Nhà Dòng làm lễ cầu nguyện Tập Thể cho v.v...

Trước khi ĐGM Bernard Law đổi đi coi sóc Nhiệm Sở mới, Cha Thiệp đã theo chân ĐGM Law đến tòa thánh Vatican xin vào châu Đức Giáo Hoàng với mục đích của chuyến đi là Cha Thiệp xin với ĐGM giới thiệu Ngài với Đức Giáo Hoàng, hy vọng tương lai “**sẽ được Đức Giáo Hoàng phong cho chức Giám Mục**”

Cha Thiệp Dòng Đồng Công đã “**Lợi dụng nước đục thả câu**”, trong thâm tâm Ngài mang một ý nghĩa “**Nhất cử lưỡng tiện**”. Được Sai đến San Jose là một dịp “**Ngàn Năm Một Thuở**” đến một cách “**Danh chính ngôn thuận**”, nếu được ĐGM DuManie chấp thuận đề nghị của Ngài thật “**Đáng giá ngàn vàng**”. Điển hình là trường hợp Công Đoàn CGVN/Denver, Colorado, trước khi Dòng Tu này cho LM Anselmo Đình Vương Cần về phục vụ cho Công Đoàn thì Cha Thiệp đã buộc Tòa TGM Denver phải ký một cái giấy “**Thuê mượn**” gọi cho có vẻ mỹ tự một chút là cái “**Khế Ước**” trong giấy đó

đòi phải trả lương hằng tháng cho một Linh Mục và một Thầy tiền ăn, tiền bảo hiểm, xe cộ v.v... đủ mọi điều, giáo dân Công Đoàn phải đóng góp trả qua tay Tòa Giám Mục một năm phí tổn là \$17,772.00. Một chứng cứ khác nữa là nếu những ai thường mua và đọc báo Trái Tim Đức Mẹ và bản tin Đèn Thánh Khiết Tâm Mẹ của Dòng Đồng Công thì đã thấy rõ: loan tin Phép Lạ tùm lum và cuối mỗi Bản Tin đều có một phiếu in sẵn với những dòng chữ sau “**Con xin gửi kèm theo số tiền \$ . . . . . để gọi là . . . . .**”

Sở dĩ Cha Thiệp được Vị Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ Sai đến San Jose là nhờ có Đức Hồng Y Bernard Law giới thiệu, và Cha Thiệp cũng có cái **Biệt tài** và sự khôn ngoan một cách “**Tuyệt vời trong sự vâng phục**” theo gót ĐGM rất kỹ nên khi được ĐGM mời tha hồ mà hành động, xin gì cũng được, làm gì cũng xong, tiếng nói của giáo dân với Ngài đều vô giá trị.

Kỳ Tới: Con sẽ kính gửi đến Quý Cha Chủ Bút những tài liệu và viết lên những chuyện rối ren “Tranh dành quyền hành giữa Linh Mục Anselmo Đình Vương Cần thuộc Dòng Đồng Công với Ban Điều Hành Công Đoàn CGVN/Denver, Colorado liên quan đến Tòa Tổng Giám Mục Denver.

Kính chào Quý Cha Chủ Bút và Ban Biên Tập Tuần Báo Chính Nghĩa.

HOÀNG NHU KIM
Giáo dân Denver, Colorado

LM. NGUYỄN AN NINH, Tổng Thư Ký Công Đồng Giáo Sĩ, Tu Sĩ VN Tại Hoa Kỳ lên tiếng.

LTS.: Sau đây là lá thư mới nhất của LM. Nguyễn An Ninh gửi đến Công Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose. Chúng tôi kính mời Quý độc giả so sánh bức thư này của LM Tổng Thư Ký với lá thư của LM Chủ Tịch Vũ Đình Trác đăng trong Chính Nghĩa tuần trước (số 33). Thiết tưởng chúng tôi khởi cần bình luận dài dòng gì thêm vì nội dung của hai bức thư đã quá đủ để độc giả nhận xét.

Thế mới hay trên thế gian này Chúa đã tha phép cho có kẻ dữ thì cũng có người lành. Có ma quỷ thì cũng có thiên thần. Có môn đệ Guida thì cũng có môn đệ Gioan. Có Lê Chiêu Thống thì cũng có Trần Hưng Đạo. Có Thầy bói thì cũng có Tiên tri. Có lang băm thì cũng có bác sĩ. Tất cả chỉ xin Vâng ý Cha dưới đất cũng như trên trời.

THE VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY
ARCHDIOCESE OF DETROIT, MICHIGAN
581 E. 14 Mile Road
CLAWSON, MICHIGAN 48017

23, 02, 1987

Kg. Ông Trần Công Thiến

Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam
Giao Phận San Jose, California
685 Singleton Rd, San Jose, CA. 95111

Ông Thiến qui mến,

Tôi nhận được lá thư của Ông gửi chung các Linh Mục và Tu Sĩ Việt Nam tại Hoa Kỳ, đề ngày 18.2, 1987.

Trước đây tôi cũng nhận được lá thư của Ông Trần An Bã, kêu gọi sự giúp đỡ của các Linh Mục VN. trước những khó khăn mà Cộng Đồng San Jose đang gặp phải. Tôi xin lỗi Ông Trần An Bã, vì quá thực, vấn đề rất phức tạp, mà tôi thì nhỏ bé, lại ở quá xa xôi, không nắm được hết khía cạnh quan trọng của tình trạng, nên đã không dám có ý kiến gì. Tuy nhiên, lòng tôi vẫn rất buồn rầu, khi thấy mình không có bất cứ một tư cách nào để đóng góp vào việc mang lại một sự tốt đẹp cho Cộng Đồng mà tôi đã có nhiều lần gần gũi những năm tôi còn ở California, lúc Cha Tịnh, Cha Tuồng còn tại vị, Cha Chính, Cha Thu' đồng song với tôi và cha Định đồng song của cha bảo vệ tôi. Cha Dương lại đã cùng tôi một thời ở Los Angeles!

Lòng yêu mến Quê Hương, Giáo Hội và Đồng Bào của tôi, làm tôi vô cùng đau xót trước những đau khổ của Cộng Đồng!

Tôi cảm động trước sự ưu-ái của Đức Khâm Su khi uỷ nhiệm Cha Nguyễn Đức Thiệp về tìm sự hàn gắn vết thương. Tôi buồn khi thấy những cố gắng của Cha Thiệp chưa đem lại kết quả mà cả Đức Giám Mục San Jose lẫn đồng bào mong muốn!

Khi đang viết thư này, tôi nhớ lệ trên hai gò má! Một dang tôi là Linh Mục, là người của Giáo Hội, một dang tôi đồng thời là người của Đồng Bào Việt Nam tôi!

Đứng từ xa, xa cả ngăn dăm, mà phê phán, tôi không dám. Để khuyên lớn, tôi cũng chẳng có đủ hiểu biết và khôn ngoan! Tôi chỉ biết cầu nguyện. Với tư cách là Tổng Thư Ký Cộng Đồng Giáo Sĩ, Tu Sĩ Việt Nam tại Hoa Kỳ, trong chuyến về dự phiên họp thường niên của Hội Đồng Chi' Đạo Trung Ương tháng Tư này, tôi sẽ cố gắng đặt vấn đề này với Ban Chi' Đạo của Liên Đoàn cùng như Cộng Đồng Giáo Sĩ, Tu Sĩ.

Xin Ông và đồng bào cầu nguyện, để Chúa Thánh ^{Linh} ban cho chúng ta một ánh sáng, một đường đi hợp ý Chúa, trong Giáo Hội, và hữu ích cho đồng bào.

Thân ái trong Chúa Kitô

Vincent Nguyễn Ninh
Lm. Vincent Nguyễn an Ninh

Bản sao
xin gửi Ô. Trần An Bã.

TIẾNG NƯỚC TÔI

Tặng riêng các em học lớp Việt Ngữ

Đã lâu lắm rồi kể từ ngày tôi quyết định bỏ nhiệm sở ở Hóc Môn. Khi tôi cảm thấy không còn can đảm để nhồi nhét vào đầu óc non nớt của học trò tôi những bài chính trị biến thành bài bát, những câu khẩu hiệu biến thành điều răn dạy các em. Tôi buồn nản mà bỏ lớp với một nỗi băn khoăn cho ngày mai của các em cùng với mặc cảm về sự ích kỷ của mình. Nhưng tôi làm gì được dù tôi yêu lớp, yêu học trò vô cùng.

Từ đó đến nay đã sáu năm. Sáu năm tôi không còn được đứng trước những khuôn mặt dễ thương, những đôi mắt thật ngây thơ của các em. Nên buổi sáng nay, nhìn các em ngoan ngoãn xếp hàng trong ánh nắng sớm mai. Niềm vui và nỗi xúc động làm tôi bối rối hơn các em trong buổi học đầu. Thật lòng tôi không tả được tâm trạng mình buổi sáng hôm nay. Dù đây không phải là một nhà trường thật sự, dù lớp học nhỏ bé và thiếu thốn mọi điều. Nhưng tôi yêu quá tiếng cười trong sáng của các em, hay tiếng ê a đọc bài vang lên từ các lớp. Tôi sung sướng với công việc mình đã chọn. Tôi mong mình sẽ giúp các em đọc viết được tiếng nói của nước mình. Các em rồi sẽ được biết và sẽ tự hào về quê hương mình đâu cũng đẹp như tranh. Quê hương mình với bao vị anh hùng tuổi nhỏ như Đinh Bộ Lĩnh, Trần Quốc Toản làm sáng ngời sử sách, làm rạng rỡ giọng giống Lạc Hồng. Tôi sẽ cùng các bạn tập cho các em có thói quen nói tiếng Việt khi gặp nhau, chuyện trò với bạn bè. Bởi suốt tuần đi học ở các trường các em hầu như phải nói ngôn ngữ bản xứ và phải sống theo nhịp sống của xã hội này. Nhưng khi có dịp các em sẽ dùng tiếng Việt, sẽ nói chuyện với người Việt bằng chính ngôn ngữ của cha mẹ tổ tiên mình. Ý thức dân tộc được nuôi dưỡng từ bây giờ cho đến khi các em trưởng thành sẽ là điều tốt đẹp không những cho riêng các em mà cho cả dân tộc Việt Nam. Một dân tộc vốn phải chịu nhiều đau thương bởi chiến tranh triền miên, một dân tộc sống ngàn năm bị nô lệ, trăm năm bị đô hộ mà vẫn giữ gìn được tiếng nói riêng của mình. Đó là điều các em nên hiểu và hãnh diện về quê hương mình. Tôi mong sau này trong các em sẽ có người làm về vang giọng giống Lạc Hồng mà các em vẫn nói được tiếng Việt, vẫn hãnh diện được

làm người Việt và ngôn ngữ mà các em yêu thích nhất vẫn là tiếng nói của quê hương.

Có phải tôi mộng mơ hay buổi sáng và lớp học làm tôi nhớ quá thành phố và lớp học cũ mà tôi đã bỏ lại sau lưng. Tôi nhủ lòng rằng mình sẽ kể cho các em nghe về buổi sáng ở quê hương, khi mặt trời vừa lên cao, khi ngọn gió đùa lên khóm tre xanh, khi tiếng trẻ nhỏ ê a vang lên từ một ngôi trường. Cũng là lúc các em đến đây tụ họp vào căn phòng nhỏ bé này để học chung một câu văn. Các em cùng mang chung một giọng máu Việt đỏ thôi. Nhưng các em may mắn lớn lên ở một xứ sở hòa bình tự do này. Các em biết quá ít về quê hương yêu dấu đang bị ngục tù khổ đau. Các em chưa biết nhớ như tôi đang âm thầm nhớ từng con đường với bóng lá hàng cây, nhớ từ ngọn cỏ đến hàng cau xanh ngát. Quê hương đó vẫn còn sống mãi trong tôi với giọng ru ngọt ngào của mẹ. Những câu ru đã trở thành thứ kỷ niệm tha thiết của tất cả những người đã được sinh ra và lớn lên từ chính quê hương của mình. Những kỷ niệm êm đềm đó vẫn còn mãi trong tôi nên mỗi buổi chiều khi tôi ôm sách tới trường, lòng tôi tràn ngập xót xa khi nhìn những tiện nghi dành cho một trường học quá đủ đây, để nghe càng yêu thương thêm đất nước quá đổi lầm than của mình. Tôi sẽ kể cho các em nghe tôi nhớ nhưng về xứ sở mình vì nơi đó tôi đã sống hết thời thơ ấu như các em. Nơi đó cũng có buổi trưa tan học trời hanh nắng và hạnh phúc là cảnh hoa tím hái bên hiên nhà ai rồi đem ép vào trang vở, và mộng ước thì luôn bình dị như những bông trắng trước sân nhà. Mong sao dù được nuôi dưỡng và lớn lên trong hoàn cảnh nào các em cũng sẽ biết hướng lòng mình về với cội nguồn.

Tôi ngắm các em thật ngoan trong dáng ngồi và tôi ngắm đám mây trời bay ngang cửa sổ để ước mơ những tâm hồn bé bỏng hôm nay sẽ là nguồn hy vọng cho đất nước mai sau. Từng mơ ước nhỏ bé sẽ gom kết lại thành một giọng sông dẫn đưa đoàn khách ly hương về lại bến cũ. Ngọn sóng xa là tiếng nhạc lòng đã ấp ủ biết bao thương nhớ xóm làng xưa. Tôi tin rồi sẽ có lúc tôi được trở về, để tôi không còn đứng ngắm chiều xuống dần mà mơ màng nhớ quê giờ đang mờ khuất sau chân trời.

Buổi trưa nắng đã lên cao, nhìn các em tung tăng chạy đến bố mẹ. Tôi đứng bên cửa sổ lòng nghe tràn ngập niềm hạnh phúc. Gió oi cho tôi gửi lời về với quê hương yêu dấu, tôi ở đây đang cùng mọi người chắt chiu từng nỗi nhớ biến thành bài học yêu đất nước để dạy các em. Tôi sẽ cùng với các em để xây dựng lại quê hương. Phải vậy không đàn chim nhỏ dễ thương của tôi ●

NHU AN

THƯ GỬI

LM ĐỖ THANH HÀ

Ngày 28-2-1987

Kính gửi: LM ĐỖ THANH HÀ
Giám Đốc Trung Tâm Công Giáo Việt Nam.
và Bản Tin Hiệp Thông.
13482 El Prado
Garden Grove, CA 92640

Kính thưa Cha Giám Đốc,

Thay mặt Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose, chúng con kính gửi lời thăm hỏi của Cộng Đồng chúng con đến Cha Giám Đốc, quý Linh Mục, tu sĩ nam nữ và toàn thể anh chị em giáo hữu thuộc Giáo Phận Orange.

Cộng Đồng chúng con đã học hỏi rất kỹ những lời chỉ giáo của Cha Giám Đốc đăng trong mục "Mách cho nhau" trong các bản tin HIỆP THÔNG ra ngày 25-1-87, 8-2-87, 15-2-87 và 22-2-87.

1. Chúng con rất đồng ý với quan điểm của Cha Giám Đốc rằng sợ có những giáo dân nào không có ý thức được các việc họ đang làm trong cuộc tranh đấu này, nên con đã phải lập tức thông báo cho anh em giáo dân của Cộng đồng trong số báo CHÍNH NGHĨA số 31 phát hành ngày 14-2-87 nguyên văn như sau:

"Kính thưa quý Cụ, quý Ông Bà và Anh Chị Em,

Ủy Ban chúng tôi hân hạnh kính trình Quý vị một tin tức quan trọng: Mới đây bản tin HIỆP THÔNG của Trung Tâm Công Giáo Việt nam tại Orange, California do LM ĐỖ THANH HÀ làm Giám Đốc, liên tiếp trong hai số ra ngày 25-1 và ngày 8-2-1987 đã viết về cuộc tranh đấu của Cộng Đồng chúng ta.

Hai bài báo đã viết nhiều điều không chính xác, nhưng hy vọng khi thời gian thuận tiện, chúng ta sẽ có dịp cải chính với các anh em giáo hữu thuộc giáo phận Orange.

Tuy nhiên, vì lương tâm người Kitô hữu chân chính, vì tinh thần tôn trọng sự thật và vì sự yêu mến phục thiện, chúng tôi xin thông báo nguyên văn lời xác quyết của tờ HIỆP THÔNG có liên quan đến chính Quý vị như sau: 'Chúng ta có thể xác quyết rằng hầu hết đám quần chúng bị lợi dụng này đều vô tội, vì họ bị bùng tai, bị mất để dẫn thân tranh đấu mà không nhận biết rằng: mục tiêu thỉnh nguyện ban đầu đã biến dạng'.

Xin Quý vị hãy khách quan tự hỏi mình, nếu thực sự lời cảnh giác của HIỆP THÔNG là đúng thì xin Quý vị hãy tự động từ bỏ lập trường của CHÍNH NGHĨA. Còn nếu Quý vị không đồng ý với HIỆP THÔNG thì cũng xin Quý vị hoàn toàn giữ thái độ yên lặng, âm thầm chịu đựng và coi đây là một thánh giá thử thách cũng như bao nhiêu thử thách Chúa đã gửi đến cho Cộng đồng chúng ta, để xin Chúa vì những hy sinh này, ban sự Hòa Bình và Công Chính đến cho Họ Đạo chúng ta".

2. Còn về các vấn đề khác Cha Giám Đốc dạy bảo có liên quan đến những người đại diện giáo dân, cá nhân con xin đón nhận và suy nghĩ, và nếu Cha Giám Đốc cho con một buổi gặp gỡ để con được trực tiếp báo cáo tình hình và lại được đón nhận thêm các điều dạy dỗ mới của Cha thì thật đó là một vinh hạnh Cha dành cho Cộng Đồng chúng con cũng như riêng cá nhân con.
3. Cha đã loan tin việc GS Trần Công Thiện và cá nhân con bị Đức Giám Mục DuMaine rút phép thông công mà không nói thêm rằng án này đã bị đình chỉ do việc kháng cáo lên Tòa Thánh và đã nhiều lần chính Đức Giám Mục, Cha Tổng Quản và Linh Mục Phát Ngôn Viên Địa Phận đã họp bàn, trò chuyện, và trao Minh Thánh cho hai chúng con. Việc loan tin thiếu sót của Cha đã thực sự làm tổn hại uy tín, thanh danh và nghề nghiệp của chúng con cũng như gây phiền muộn cho cá nhân, gia đình và Cộng Đồng chúng con. Cho nên chúng con cũng xin được Cha cải chính về điểm này.
4. Nhưng có một điều liên hệ đến những người khác khiến chúng con không thể chờ đợi được. Vì tôn trọng sự thật và cũng vì chúng con không muốn người khác phải buồn phiền do những tin tức sai lạc, cho nên chúng con xin được sử dụng quyền cải chính trong vấn đề này theo đúng luật lệ báo chí hiện hành. Trong tờ HIỆP THÔNG phát hành ngày 22-2-87, trang 5, dưới tựa đề “CHIỀU BÀI CHÍNH NGHĨA”, Cha đã viết: *“Chưa hết, TẤT CẢ những cơ quan truyền thông có uy tín của tập thể tín hữu Công Giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ như Nguyệt San Trái Tim Đức Mẹ, Nguyệt San Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp và đặc biệt là tờ Dân Chúa đã bị LĂNG MẠ, ĐẬP ĐÁNH TÔI BỜ chỉ vì dám loan tin, bình luận một cách trung thực, đúng tình thần Kitô tạo bất lợi cho những hành vi PHẢN ĐẠO của nhóm tranh đấu”.*

a) Việc Cha lên án chúng con là PHẢN ĐẠO: Chúng con xin được tạm gác vấn đề ở chỗ này, vì đó là sự kết án của Cha đối với riêng Cộng Đồng chúng con.

b) Việc Cha loan tin là chúng con đã LĂNG MẠ người khác thì chúng con xin được cải chính, vì LĂNG MẠ là một hành vi PHẠM PHÁP. Cho tới lúc này, chưa có cơ quan truyền thông nào thưa kiện chúng con về tội đó.

c) Việc lăng mạ “TẤT CẢ những cơ quan truyền thông có uy tín của tập thể tín hữu Công Giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ” lại là một việc làm ngoài khả năng của chúng con vì chúng con không biết được tất cả báo chí Công Giáo tại Hoa Kỳ cũng như không thể biết được báo nào có uy tín.

d) Chúng con CHUA HỀ viết bài nào đề cập đến Nguyệt San Trái Tim Đức Mẹ và Nguyệt San Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Vậy thì xin Cha cho biết chúng con đã phạm tội “LĂNG MẠ VÀ ĐÁNH ĐẬP” hai cơ quan này bằng cách nào?

e) Đối với báo Dân Chúa: Chúng con chỉ đăng lại một bài báo của một tờ báo địa phương, không Công Giáo, góp ý với Báo Dân Chúa khi Dân Chúa đề cập đến vụ tranh đấu của chúng con. Khi đọc những lời lẽ Cha kết án chúng con trên HIỆP THÔNG mà chúng con vẫn còn coi đó là những lời dạy dỗ thánh thiện của một Linh mục thì những lời lẽ của những người không phải Linh Mục biện hộ cho chúng con thì thật cũng khó mà kết án họ được.

Kính thưa Cha Giám Đốc,

Cộng Đồng chúng con đã từng bị hiểu lầm, kết án, bôi nhọ và chúng con đón nhận nó như những thử thách Chúa gửi đến. Chúng con xin Cha vui lòng đọc lại tuần báo CHÍNH NGHĨA của chúng con và ĐĂNG NGUYÊN VĂN thư này để cải chính cho chúng con trong bản tin HIỆP THÔNG mới nhất. Nếu không, chúng con buộc lòng phải gõ cửa các nơi khác để minh oan cho chúng con.

Kính xin Cha Giám Đốc, quý Cha và tu sĩ nam nữ cùng tất cả anh em giáo hữu cầu nguyện cho chúng con.

Trân trọng kính chào Cha Giám Đốc trong tình yêu Chúa Kitô.

Tiến sĩ Trần An Bài.

Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình.

PHÓNG SỰ HÌNH ẢNH

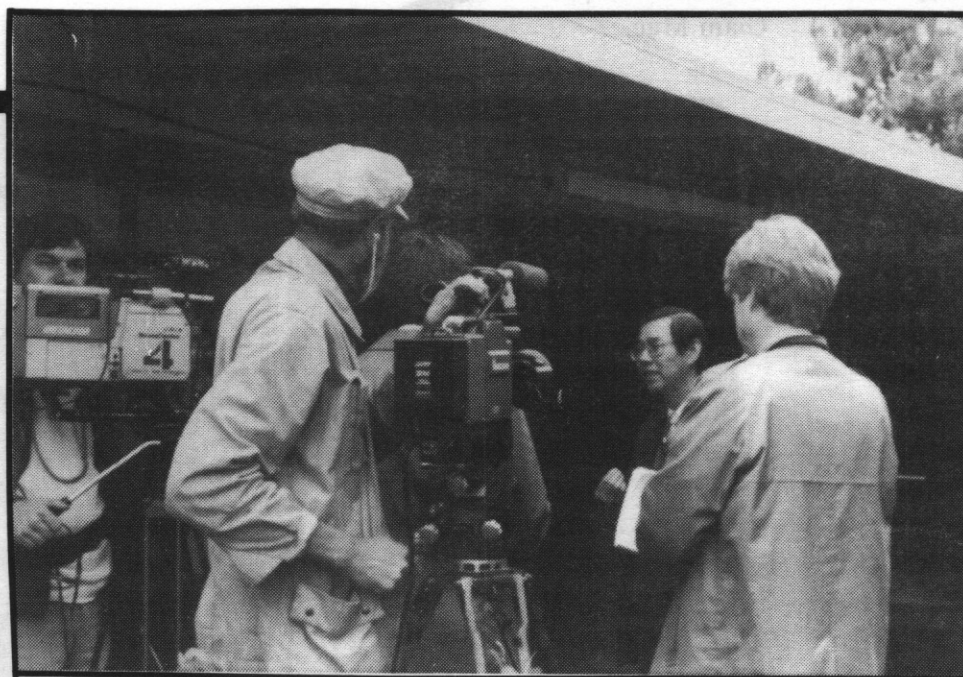

Quang cảnh cuộc họp báo của Đức Giám Mục DuMaine ngày 5-3-87 tại tòa Giám Mục.

Cuộc họp báo của Đức Giám Mục đã trở thành cuộc đấu lý giữa chủ chiên và con chiên. Các phóng viên và ký giả Mỹ quay ra phỏng vấn nữ ký giả Thanh Dung của tuần báo Chính Nghĩa nhiều

Đài truyền hình CBS đang phỏng vấn cô
Tuyết Trinh, ký giả Nhật báo Việt Nam.

Sau cuộc họp báo của Đức Giám Mục DuMaine,
các phóng viên và ký giả trở về Hộ Đạo để phỏng
vấn Tiến Sĩ Trần An Bài.

CẢM NGHĨ CỦA TIẾN SĨ TRẦN AN BÀI VỀ BA QUYẾT ĐỊNH CỦA ĐGM DUMAINE

1. VỀ VIỆC MỞ LẠI CÁC THÁNH LỄ BẰNG TIẾNG VIỆT:

Theo Giáo Luật, Giám Mục có bốn phận cung cấp và tạo điều kiện dễ dàng để cung cấp các Bí Tích cho giáo dân. Nếu có những trở ngại cho việc hành xử các Bí Tích thì Giám Mục phải bằng mọi cách vượt các trở ngại đó để duy trì các Bí Tích, chứ không thể hủy luôn các Bí Tích để tránh các trở ngại.

Tôi rất vui mừng khi Đức Cha DuMaine đã nhận ra được sự sùng đạo và lòng khao khát các Bí Tích của giáo dân Việt Nam nên đã quyết định mở lại các Thánh Lễ Việt Nam. Nhưng việc làm này chỉ thực sự có ý nghĩa và thành công khi Ngài ngăn cấm được những người cậy thế “có Cha là có Chúa, có Cha là có lễ” để đến nhà thờ gây rối cho cả một cộng đồng giáo dân không có linh mục và nhà tạm bị khóa cửa.

2. VIỆC KIẾN TRÚC XUẤT GIÁO DÂN:

Giáo dân chúng tôi không hề chiếm ngụ bất hợp pháp cơ sở Họ Đạo. Bỏ nước ra đi để tìm tự do trên đất khách quê người, chúng tôi chỉ ước mơ được một giáo dân xứ riêng biệt để thờ phượng Thiên Chúa bằng ngôn ngữ của mình. Giáo Xứ Việt nam tại hải ngoại là một hình ảnh yêu quý ngàn đời của Giáo Hội Việt Nam. Đây là nơi để chúng tôi gặp gỡ, trao đổi tin tức, yên ủi, giúp đỡ nhau để sống hết quãng đời còn lại của thân phận lưu đày. Đây cũng còn là nơi để chúng tôi dạy dỗ, nhắc nhở và khuyến khích con em chúng tôi trau dồi văn hóa Việt Nam, để chúng nuôi dưỡng được tình đồng bào ruột thịt.

Mặc dầu ty nạn tới đây với hai bàn tay trắng, chúng tôi vẫn hằng say đóng góp để tạo mãi được một ngôi thánh đường. Chúng tôi đã trả trước một số tiền, số còn lại do Địa phận cho vay với phân lời 5.5% mỗi năm. Khi giáo dân đóng góp để mua cơ sở, họ chỉ có một ước mơ là Đức Giám Mục sẽ thành lập Giáo Xứ cho họ. Nếu Ngài không muốn cho thì tại sao không trả lại cơ sở cho chúng tôi, mà lại đuổi chúng tôi ra khỏi đó.

Chúng tôi được biết rằng Giám Mục DuMaine đang tu bổ một Tòa Giám Mục nguy nga tại Trung Tâm Thành Phố San Jose trị giá 20 triệu đồng. Hiện nay, Ngài còn thiếu 7 triệu. Ngài đã bán cả trường học của giáo dân đi để có tiền sửa sang Tòa Giám Mục khiến các phụ huynh và học sinh trường St. Joseph đã biểu tình phản đối. Phải chăng Ngài cũng muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà thờ của chúng tôi để có thêm tiền cho Ngài?

Khi bỏ nước ra đi, chúng tôi đã phải một lần tay trắng. Nay lại một lần trắng tay. Đau đớn nhức nhối như vậy thì làm sao cả ngàn giáo dân không vùng dậy để tranh đấu cho một GIÁO XỨ VIỆT NAM. **3. ĐỨC GIÁM MỤC ĐÃ THÔNG BÁO CHO ÔNG TRẦN CÔNG THIỆN RẰNG CHÍNH VÌ SỰ KHƯỞC TỪ CÁC CUỘC TIẾP XÚC CỦA ÔNG NÊN ĐÃ BUỘC NGÀI KHÔNG CÒN ĐIỀU GÌ ĐỂ ĐỐI THOẠI VỚI ÔNG NỮA.**

Chúng tôi quan niệm là Bề Trên, Đức Giám Mục DuMaine đáng lý ra phải nhân từ, phải lấy lòng nhân ái mà đối xử với con chiên, phải noi theo gương Chúa Giêsu mà hành xử với môn đệ và con cái chứ sao lại ăn miếng trả miếng dùng lý lẽ thường tình của người đời mà đối xử với giáo dân thuộc quyền như vậy.

Chưa hết, chúng tôi lúc nào và ở đâu cũng kêu xin được gặp chính Đức Giám Mục Pierre DuMaine để giải quyết mọi khúc mắc của vấn đề tranh chấp giữa Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam và Tòa Giám Mục San Jose nhưng lúc nào Ngài cũng chối từ và cũng đưa đẩy sang cho Linh Mục Tổng Quản Terrence Sullivan giải quyết mà quá khứ trong 8 tháng qua đã chứng minh điều đó. Rất nhiều lần, Linh Mục Terrence Sullivan đã thiếu tinh thần xây dựng, cảm thông và hoà giải mà luôn luôn Ngài chỉ muốn chúng tôi đến để nghe hơn là phát biểu, Ngài chỉ muốn chúng tôi gặt đầu hơn là lác đầu để đưa ra những ý kiến xây dựng. Và bây giờ đến Đức Giám Mục DuMaine lại quyết định đóng cửa. Chúng tôi chỉ biết cầu nguyện xin Chúa Thánh Linh soi sáng Ngài trong quyền năng Giám Mục để được sáng suốt mà cảm thông và hóa giải với con chiên. ●

ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE MẤT BÌNH TĨNH TRONG CUỘC HỌP BÁO

Bài ghi vội của nữ bốn báo đặc phái viên THANH DUNG

Trong một cuộc họp báo lúc 11:00 giờ sáng thứ năm ngày 5 tháng 3 năm 1987, Đức Cha Pierre DuMaine đã chính thức tuyên bố trước công luận 3 quyết định của Ngài về giáo dân HDNVCTTĐ.

1. Mở lại các thánh lễ VN bắt đầu vào mồng 8 tháng 3, 1987. Mọi quyết định ngày, giờ và nơi đều do Linh Mục Dương quyết định.

2. Đức Cha đã yêu cầu Luật Sư của Tòa Giám Mục bắt đầu lại thủ tục trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo tại đường Singleton.

3. Đức Cha thông báo cho Ông Trần Công Thiện rằng không có lý do nào mà Ngài còn tiếp tục nói chuyện với ông nữa.

Ba quyết định trên đã làm cho các đài truyền hình cũng như các báo chí xôn xao, Đặc phái viên của báo Việt nam đã đặt câu hỏi với Đức Cha:

— “Thưa Đức Cha, sau khi có Thánh Lễ Việt Nam lại, các thành viên trong Ban Chấp Hành có tiếp tục công việc phục vụ giáo dân nữa không? Và, nếu không, họ có được quyền bầu lại Ban Chấp Hành mới không?”

Đức Cha trả lời:

— “Trong thời gian này, tôi không chấp nhận Ban Chấp Hành cũ cũng như bất cứ một cuộc bầu cử do một nhóm nào tổ chức dưới danh nghĩa “Công Giáo”. Tuy rằng trong 5 năm qua, tôi có làm việc với Ban Chấp Hành và thấy rằng họ làm việc rất là đặc lực, nhưng họ không phải là một Hội Đồng Mục Vụ của Giáo Xứ hay đại diện của tất cả Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam. Họ chỉ là một nhóm tự xưng đại diện cộng đồng. Họ muốn có quyền điều khiển những công việc mục vụ và quyền bổ nhiệm một vị Chánh Xứ. Những hành động này có tính cách thử thách quyền năng của họ trên giáo dân và vị Giám Mục của họ. Tôi chấp nhận những cuộc bầu cử của toàn thể giáo dân, chứ không phải của một nhóm. Tôi không chấp nhận những đơn thỉnh nguyện bởi vì tôi cũng đã được nhiều đơn thỉnh nguyện từ nhiều tầng lớp giáo dân.”

Sau khi nghe như vậy, ký giả Dennis Rockstroh của San Jose Mercury News đã đặt câu hỏi với Đức Cha:

— “Đây có phải là một sự va chạm quyền hành cá nhân không?”

Đức Cha lúng túng, trả lời:

“Tôi không biết, ông đến hỏi họ!”

Người phóng viên xác quyết lại câu hỏi của mình:

— “Không, tôi muốn hỏi Ngài”.

Đức Cha ấp úng:

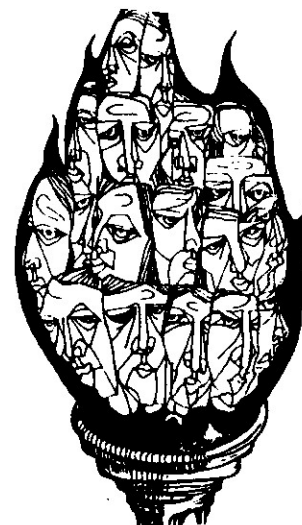
— “Không, tôi không. Bởi vì trong những thời gian qua, tôi nhận được nhiều lá thư từ họ với những lời nói lẽ độ và kính trọng tôi. Và tôi cũng nhận được nhiều ủng hộ từ Giám Mục, các Tu sĩ Việt nam về chính sách của tôi tại đây, nhất là Liên Đoàn các Tu Sĩ ở miền Nam California.”

Đặc phái viên Việt Nam hỏi:

— “Thưa Đức Cha, giáo dân đã ngăn cản không cho Linh Mục Dương vào Họ Đạo để làm nhiệm vụ của Ngài; nhưng, còn hai cha phó, Cha Đỉnh và Cha Chính bị Tòa Giám Mục bắt đi thì như thế nào?”

Đức Cha có vẻ tức giận:

— “Khi họ còn chiếm cứ Họ Đạo, phá thánh lễ và ngăn cản Cha Xứ của tôi, thì tôi không thể cho một vị Linh Mục nào khác có thể đến để cung ứng mục vụ cho họ tại đó.”

Đặc phái viên tờ Chính Nghĩa hỏi tiếp:

— “Thưa Đức Cha, giáo dân họ muốn có một Giáo Xứ Thế Nhân để thờ phượng Thiên Chúa theo truyền thống của họ, và Đức Cha thường hay nhắc rằng ‘Cha sẽ cho, Cha sẽ cho...’ nhưng họ muốn biết khi nào Đức Cha cho?”

Đức Cha trả lời:

— “Tôi sẽ cho, cũng như tôi đã thường trình bày. Mission là một bán giáo xứ. Nó có đủ 100% quyền lợi về mục vụ như một giáo xứ. Khi nào tài chánh được vững chắc, tôi sẽ cho giáo xứ, cũng như tôi đã từng thành lập những giáo xứ trong địa phận. Họ cần phải có đủ khả năng tài chánh để có thể mua được một ngôi thánh đường rộng lớn như những giáo xứ địa phương. Tôi không chấp nhận những trường hợp ngoại lệ. Vả lại, họ tìm gì ở một giáo xứ, điều đó tôi không biết. Chính sách của tôi đã bị họ xuyên tạc và cắt nghĩa sai lạc. Tôi thương giáo dân và lo lắng cho giáo dân, nhưng một nhóm tự phong đã vào giữa để ngăn cách tôi và giáo dân và đã bẻ cong công việc phụng vụ của tôi đối với giáo dân. Tôi tin rằng cho đến giờ này những hành động đó không phải là một chuyện vô tình. Tôi không thể nói được tiếng Việt với những con chiên của tôi; tôi bị họ giải thích sai đường lối mục vụ, những gì tôi nghĩ, những gì tôi làm và những gì tôi sẽ làm.”

Ký giả San Jose Mercury News phỏng vấn Đức Cha:

— “Còn việc trục xuất họ, Ngài có thể thực hành bao xa ngoài chuyện đơn từ kiện tụng. Ngài có thể dùng cảnh sát và chó nữa chăng?”

Đức Cha trả lời:

— “Tôi không biết. Mọi việc đều hoàn toàn do Luật Sư của địa phận thi hành lo trục xuất những người chiếm cứ Họ Đạo bất hợp pháp.”

Ký giả hỏi tiếp:

— “Tại sao Ngài không tiếp chuyện trực tiếp với họ. Họ muốn nói chuyện với Ngài và không muốn tiếp xúc với Linh Mục Tổng Quản Sullivan; bởi vì Linh Mục Tổng Quản đã nhục mạ họ”.

Đức Cha trả lời:

— “Theo tôi, trong địa phận này Cha Sullivan là người có đầy đủ thẩm quyền làm những việc thay tôi. Tôi biết Cha Sullivan là một Linh Mục rất khí khái, và tôi không tin Cha đã nhục mạ họ. Nếu mà ông đọc lại những văn kiện trao qua lại của chúng tôi, ông sẽ thấy rằng tôi (1) Luôn luôn muốn chắc chắn rằng họ gặp tôi về vấn đề gì. (2) Thiện chí để giải quyết vấn đề và (3) Buổi họp phải có đầy đủ những vị đại diện Cộng Đồng. Đó là những điều kiện rất hợp lý. Nhưng họ đã không chấp nhận ngồi lại với những người đại diện giáo dân chống lại đường lối của họ. Như thế, tôi không thể nào nói chuyện với những người như vậy.”

Ký giả hỏi tiếp:

— “Còn về vụ tuyệt thông thì sao?”

Đức Cha trả lời:

— “Họ đã kháng cáo lên Tòa Thánh, tôi không được biết thủ tục đã tiến hành đến đâu; cho nên tôi không có một lời xác quyết nào trong vấn đề này.”

Cha Boyle đã tuyên bố chấm dứt buổi họp báo.

Ông Vũ Huỳnh Trưởng, một giáo dân của Họ Đạo đã nói trong tiếng khóc nức nở “Ngài nói Ngài thương con chiên, Ngài không nói đúng sự thực”.

Bầu trời xám. Trời buồn nên trời trút cơn mưa. Hạt mưa giăng như những hạt tuyết rơi. Bầu trời này có khác gì bầu trời của Sài Gòn 30 tháng 4 ngày nào chăng.

ĐEM CHÍNH-NHĨA ĐỀ THĂNG HUNG-TÂN
LẤY CHÍ-NHÂN MÀ THAY CƯƠNG-BẠO

BÓP MÉO SỰ THẬT

ĐỖ VĂN HIẾN

Câu “Bóp méo sự thật” nghe rất quen tai vì ta thường được nghe và đọc thấy trong các báo chí của các phe nhóm chống đối nhau dùng để tố cáo lẫn nhau. Gần đây ta đọc thấy câu này lại xuất hiện trong tờ Hiệp Thông, ngày 8-2-87, của Cha Đỗ Thanh Hà, Giám Đốc Trung Tâm Công Giáo địa phận Orange, California.

Tôi rất ái ngại khi phải nghe hay đọc nó vì nó rất tiêu cực và dễ gây hiểu lầm nơi độc giả, nhất là khi những người dùng nó lại không trưng dẫn được bằng chứng làm hậu thuẫn cho lời tố cáo của mình.

Hiệp Thông số ra ngày 8-2-1987, trong bài “Khi thiện chí của đám đông bị lạm dụng”, Cha Hà đã viết những câu có tính cách tố cáo giáo dân tranh đấu San Jose mà không đưa ra một bằng chứng nào để làm hậu thuẫn cho lời tố cáo của Cha.

A. Ta thử đọc câu sau đây: “Nó (cuộc đấu tranh) đã bung ra quá xa mục tiêu và phương thức thỉnh nguyện ban đầu mà những thành phần xướng xuất đưa ra để lôi cuốn đám đông.” Tôi không hiểu tại sao Cha Hà lại có thể nói là “nó đã bung ra quá xa mục tiêu”. Cha có biết mục tiêu của cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose là gì không? Có lẽ tôi cần nhắc lại giúp Cha. Mục tiêu đó là hai thỉnh nguyện: (1) Xin ĐGM cho giáo dân được giáo xứ thể nhân như Giáo Luật cho phép và (2) Xin ĐGM rút lại lệnh bổ nhiệm Cha Dương làm chủ chiên của Họ Đạo.

Hai thỉnh nguyện này chưa hề được ĐGM cứu xét, nó vẫn nằm yên trong tủ sắt của Ngài, không hề nhúc nhích, chưa tiến được một bước nào tới gần mục tiêu. Như vậy thì làm sao nó “đi quá xa mục tiêu lúc ban đầu” được? (Hiệp Thông 25-1-87). Cha Hà còn nói thêm là “mục tiêu ban đầu đã biến dạng” (Hiệp Thông 8-2-87). Mục tiêu của giáo dân, trước sau vẫn là một. Xin Cha Hà cho biết mục tiêu của giáo dân đã biến dạng ở chỗ nào. Cha nói mơ hồ như thế, làm sao Cha thuyết phục được những người có trí suy luận. Xin Cha đừng coi thường sự hiểu biết của giáo dân. Cách nói của Cha Hà có thể làm cho người đọc có cảm tưởng là giáo dân đã đạt được mục tiêu rồi mà lại còn đòi hỏi thêm nữa như kiểu “được voi đòi tiên”. Nếu đó là điều Cha Hà định nói thì Cha đã sai hoàn toàn. Càng ngày ta càng thấy Cha Hà không

biết gì về cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose mà lại muốn phê bình, chỉ trích làm cho người ta càng thấy rõ tính cách thiên vị của Cha. Một khi người ta thấy là một người có thái độ thiên vị thì những lời nói hay lời phê bình của người đó còn giá trị gì không?

B. Về phương diện áp dụng của hai bên trong cuộc tranh đấu này. Tôi nghĩ là cả hai bên đều đã mắc phải những lầm lỗi như tôi đã có dịp trình bày trước đây. ĐGM đã quá dựa vào quyền lực của Ngài, dồn ép giáo dân vào góc tường nên giáo dân đã phải phản ứng lại một cách đáng tiếc. Bình thường, một vị Bề trên khác không thể để xảy ra cuộc khủng hoảng này.

Việc náo loạn trong nhà thờ xảy ra là vì ĐGM đã dùng quyền lực của Ngài một cách úc chế. Giáo dân thấy là ĐGM chẳng những không cứu xét thỉnh nguyện của họ lại còn thẳng tay chèn ép họ bằng Lễ Tấn Phong Cha Dương, dùng Cảnh Sát và chó săn. Trước sự khiêu khích tội bực này, họ không còn tự kiềm chế được nữa. Tôi rất buồn thấy cảnh tượng nơi Thánh Đường này, Tòa Giám Mục đã phạm lầm lỗi nhiều hơn là giáo dân vì, như tôi đã nói, hành động của Tòa Giám Mục là một sự khiêu khích tội bực. Vậy thì Cha Hà không còn lý do để tố cáo giáo dân là gây rối loạn trong nhà thờ mà không qui trách nhiệm cho Tòa Giám Mục đã gây ra sự khiêu khích trắng trợn này.

C. Trong mấy số Hiệp Thông liên tiếp Cha Hà hay dùng cách nói bóng gió, ám chỉ là giáo dân bị “những phần tử trong bóng tối đầy ác ý, lừa gạt, giết giây.” (Hiệp Thông ngày 8 và 15 tháng 2, 87). Tôi thật ái ngại cho một vị Linh Mục mà lại có thể dùng cách nói này. Người dân thường mà dùng cách này còn bị chê bai. Nếu biết sự thật thì tại sao không nói thẳng ra? Tại sao lại phải dùng cách nói mập mờ, hồ đồ, có ác ý vu cáo người khác? Chỉ có kẻ yếu thế mới dùng cách này vì họ không có lý lẽ gì vững chắc, chính xác. Họ có thể nhắm vào những người nhẹ dạ, nông nổi, không biết suy nghĩ nghe ai nói gì cũng tin. Còn những người biết suy nghĩ thì sẽ mỉm cười bỏ qua, coi thường lời của họ. Người thường còn không nên dùng cách nói bóng gió, ám chỉ ác ý này, phương chi là một Linh Mục; vì Linh Mục là người

rao giảng lời Chúa, nói lời nào ra, giáo dân coi như lời Chúa, phải đường đường chính chính, làm mẫu mực cho giáo dân nghe theo, không thể nói vu vơ được.

Tranh luận đường hoàng là một phương thức để cho dân chúng tìm ra phải, trái, hay dở; vì thế, rất được ưa chuộng ở nước Mỹ tự do này. Ngược lại, những cách ăn nói hồ đồ, chụp mũ không đưa ra được bằng chứng thì đâu có giá trị gì. Cách ăn nói này bị người ta khinh dể vì nó ấu trĩ và hủ lậu, không xứng đáng với trình độ văn minh của xã hội này.

D. Sự mâu thuẫn của Cha Hà. Trong tờ Hiệp Thông ngày 25-1-87, Cha Hà quả quyết là phía người Mỹ đã công khai phản ứng chống lại giáo dân. Nhưng trong tờ Hiệp Thông ngày 15-2-87, Cha Hà lại công nhận là nhóm chống đối: "đã tạo được một nguồn dư luận bất lợi về tư cách vị đại diện Chúa trong Giáo Hội địa phương." Nói một cách nôm na, trước đây Cha Hà muốn nói là dân địa phương "chê" nhóm giáo dân chống đối. Bây giờ Cha Hà muốn nói là dân địa phương "chê" Đức Giám Mục. Như thế có phải là Cha Hà tự mâu thuẫn không? Có nhiều người đã ngạc nhiên về sự mâu thuẫn này của Cha. Riêng tôi, tôi không ngạc nhiên chút nào cả, vì tôi biết là khi một người không nắm vững được các sự kiện của một việc gì mà lại lên tiếng phê phán về việc đó thì rồi không sớm thì muộn người đó sẽ vấp phải lầm lỗi như thế và còn nhiều lầm lỗi khác.

E. Lời nói của Cha Hà không đi đôi với việc làm của Cha Hà. Cha Hà nói, Ngài muốn "giúp giải quyết tình trạng một cách êm đẹp và mau chóng hơn." (Hiệp Thông 25-1-87). Cha nói thế, nhưng những bài Cha viết trong Hiệp Thông mang đầy tính cách thiên vị, một chiều chống giáo dân. Cha muốn giúp "giải quyết êm đẹp" mà Cha lại vào hòa với một bên rồi thóa mạ bên kia một cách bất công thì làm sao "giải quyết êm đẹp và mau chóng" được. Thật là mâu thuẫn. Làm thế, Cha đã không giúp giải quyết mà lại còn đổ thêm dầu vào lửa, làm cho cuộc khủng hoảng còn kéo dài thêm. Như vậy, việc làm của Cha đã đi ngược lại ý muốn của Cha. Xin Cha Hà bình tĩnh, vô tư, suy nghĩ lại, đừng vội vã nóng nảy, đừng để thiên kiến chi phối thì Cha mới hy vọng tìm được một phương cách hợp tình, hợp lý, nếu thực tình Cha muốn "giúp giải quyết tình trạng một cách êm đẹp và mau chóng" như Cha đã nói.

Trong mọi trường hợp, không có gì quý bằng sự thật, vì sự thật ở Chúa mà ra. Xin Cha Hà đừng vì thiên kiến mà nói năng mập mờ, hồ đồ, cất nghĩa sai lạc về giáo dân San Jose.

Thực tình tôi không bao giờ dám vô lễ với Bề Trên. Nhưng nếu cần nói sự thật thì tôi phải nói, dù rằng sự thật đó có làm buồn lòng Bề Trên. Tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm về những điều tôi nói và tôi mong rằng bất cứ ai, kể cả Đấng Bề Trên, cũng phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình.

Monterey, ngày 28-2-1987

HIÊN NGANG

(Tặng chị Lê Thị Như Hoa,
tác giả loạt bài: Tôi yêu tiếng nước tôi...)

Thơ

Em là con gái Việt Nam,
Mười năm xa cách xóm làng thân yêu.
Quê em đầy những mỹ miều,
Em thương em nhớ em yêu hết mình.
Chiều chiều ra đứng ngõ nhìn,
Trông về quê mẹ im lìm nhớ thương.
Bên này em sống hiện ngang,
Là người nguồn gốc Việt Nam huy hoàng.
Sang đây nhiệm vụ em mang
Cho người thăm phục Việt Nam oai hùng
Em tuy mũi tẹt da vàng,
Luôn luôn cố gắng tranh hùng nhiều phen.
Giờ đây cố gắng sách đèn
Ngày mai hồi quốc đưa chen, góp phần
Tô cho quê mẹ Việt Nam
Tiến lên, tiến mãi vinh quang kịp người
Anh ơi những bọn ươn lười
Mất nguồn, mất gốc kẻ cười người chê...

OANH YẾN

ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE CÓ THỂ CHO PHÉP CỬ HÀNH THÁNH LỄ TIẾNG VIỆT TRỞ LẠI

SAN JOSE (KA) - Đức Giám Mục Pierre DuMaine đã bất ngờ chủ tế thánh lễ đầu tiên của Mùa Chay lúc mười giờ sáng tại Nhà Thờ Chính Tòa số 389 E. Santa Clara St., San Jose. Tham dự thánh lễ này hầu hết là giáo dân thuộc Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam. Giáo Dân Việt Nam đã chịu trách nhiệm hai phần phụng vụ chính là phần dâng của lễ do ông bà Vũ Duy Thịnh, Trưởng Khu Mountain View phụ trách và phần hát dâng của lễ do Ca Đoàn Chính Nghĩa đảm trách.

Sau thánh lễ Đức Giám Mục DuMaine đã ra đứng ở trước Nhà Thờ Chính Tòa để bắt tay các giáo dân tham dự thánh lễ và chính ngay tại đây, hàng ngàn giáo dân Việt Nam đã bao vây chung quanh Đức Giám Mục, từ những em bé năm, bảy tuổi đến những thanh niên thiếu nữ, đến những cụ già tóc bạc phơ, ai ai cũng bắt tay và khẩn nài Đức Giám Mục DuMaine nên giải quyết những nguyện vọng của Cộng Đồng. Đặc biệt, em bé Vũ Trường Chi, sáu tuổi, học Mẫu Giáo trường tiểu học K.R. Smith đã ôm hôn tay Đức Cha và hỏi Ngài là bao giờ sẽ có thánh lễ Việt Nam trở lại để em được hát những bài hát ca ngợi Chúa bằng tiếng Việt

Trích VIỆT NAM NHẬT BÁO

Nam. Đức Giám Mục DuMaine đã bế bé Trường Chi lên và hứa cho cử hành thánh lễ Việt Nam lại trong một ngày gần đây.

Cụ bà Kỳ Thanh, 82 tuổi, quý xuống chân Đức Cha và khẩn nài xin một Giáo Xứ Thế Nhân cho người tị nạn, Đức Giám Mục DuMaine đã nâng cụ bà lên và hứa sẽ tìm cách thỏa mãn nguyện vọng của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam.

Cụ Bà Nguyễn Thị Nho, 80 tuổi nói trong nước mắt ràn rụa xin Đức Giám Mục Du-Maine bổ nhiệm cho một vị Chính xứ biết thương và lo cho Cộng Đồng. Đức Giám Mục DuMaine đã vỗ về bà cụ Nho và hứa sẽ tìm cách giúp đỡ.

Một điều đặc biệt người ta nhìn thấy Đức Giám Mục DuMaine đã bắt tay ông Trần Công Thiện, chủ tịch Ban Chấp Hành rất lâu và đối với Tiến Sĩ Trần An Bái, Đức Giám Mục đã ôm chặt ông, bộc lộ một cử chỉ thân mật, cha con hết sức cảm động.

Được biết, sau lần gặp gỡ giữa Đức Giám Mục DuMaine với Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại gian hàng Hội Chợ Tết Đình Mão, nhiều người đã hy vọng sẽ có những gian xếp để cuộc tranh chấp giữa Tòa Giám Mục San Jose và Cộng Đồng Công Giáo

Việt Nam có cơ may giải quyết tốt đẹp. Tuy nhiên sau khi Đức Giám Mục đòi hỏi những người lãnh đạo Cộng Đồng Công Giáo phải gặp gỡ Linh Mục Tổng Quản Sullivan thì vấn đề trở nên bế tắc.

Và trong lần gặp gỡ tại nhà thờ Chính Tòa nhân dịp Thánh Lễ đầu tiên của Mùa Chay này người ta lại hy vọng là nếu những nguyện vọng của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam nếu được Đức Giám Mục DuMaine trực tiếp giải quyết thì mọi khó khăn sẽ vượt qua và bình an sẽ đến cho Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại đây.

Một điều đặc biệt được nhiều giới quan sát ghi nhận là Đức Giám Mục

DuMaine đã quyết định đột ngột đến chủ tế Thánh Lễ đầu Mùa Chay và ngài đã chọn Thánh Lễ lúc 10 giờ với đại đa số Giáo Dân Việt Nam tham dự.

Phải chăng Ngài muốn tạo cơ hội cho những giáo dân Việt Nam có thể được gặp gỡ trực tiếp Ngài hầu Ngài được nghe những tiếng nói, tâm tình của người tín hữu để sớm có thể giải quyết những khó khăn đã đè nặng trong Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam nơi đây ?

DANH SÁCH ỦNG HỘ BÁO CHÍNH NGHĨA.

Ông Su Yen	\$10.00	Ông Sàng	\$50.00
Ấn Danh	\$10.00	Bà cụ Kỳ Thanh	\$20.00
Ngô Đình Cát	\$30.00	Nguyễn Mạnh Hồ	\$20.00
Ấn Danh, (Cụ Du trao lại)	\$10.00	Ông Bà Hồng Trung Lùng	\$10.00
Ông Bà Lợi ở Orange County	\$50.00	Anh Nguyễn Thức	\$10.00
Bà Nguyễn Thị Tâm	\$20.00	Ông Nguyễn Hữu Đức	\$10.00
Ông Bà Hồ Ngọc Oánh	\$50.00	Ông Bà Trần Quang	\$100.00
Một giáo dân ở Nhứt	\$30.00	Ông Bà Vũ Tiến Trường	\$20.00
Bà Nguyễn Thị Liên	\$20.00	Ông Bà Nguyễn Văn Dương	\$10.00
Ông Mai Văn An	\$10.00	Bổ chung	\$216.09
Bà Hợi	\$37.00		

ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE CHO PHÉP CỬ HÀNH THÁNH LỄ TIẾNG VIỆT QUYẾT ĐỊNH NHỜ PHÁP LUẬT ĐỂ LẤY LẠI TRUNG TÂM SINGLETON

**đồng thời chấm dứt mọi cuộc đối thoại với
ông Trần Công Thiện người lãnh đạo cuộc tranh đấu.**

SAN JOSE (VNNB) - Đúng 11 giờ ngày 5-3-87, Đức Giám Mục Pierre Dumaine đã chủ tọa cuộc họp báo, tại 7600 Y st Joseph Ave, Los Altos. Mục đích cuộc họp báo, theo bản tin phổ biến báo chí mà chúng tôi đã đăng tải trong số báo hôm qua là để Đức Giám Mục công bố các quyết định quan trọng về việc mục vụ cho người công giáo Việt Nam trong giáo phận San Jose. Đồng thời Ngài sẽ trình bày thêm về các vấn đề liên quan đến cuộc khủng hoảng đã xảy ra suốt tam tháng qua trong họ đạo Công Giáo Việt Nam trên đường Singleton.

Mở đầu cuộc họp báo, Đức Giám Mục Dumaine đã đưa ra ba quyết định quan trọng, mà theo Ngài đã từng làm giáo dân Việt Nam hết sức quan tâm :

1.) Ngài đã thông báo cho cha chánh xứ họ đạo (Linh Mục Lưu Đình Dương) được phép cử hành Thánh Lễ bằng tiếng Việt vào các ngày chủ nhật trở lại, bắt đầu kể từ ngày 8-3-87.

2.) Tòa Giám Mục quyết định dùng pháp luật để lấy lại Trung Tâm công giáo trên đường Singleton. Luật sư của tòa Giám Mục sẽ xúc tiến các thủ tục pháp lý để chấm dứt việc chiếm cứ bất hợp pháp cơ sở này.

3.) Đức Giám Mục đã thông báo cho ông Trần Công Thiện rằng chính vì sự khước từ các cuộc tiếp xúc của ông nên đã buộc Ngài không còn điều gì để đối thoại với ông nữa.

Trên bàn chủ tọa, về phía Tòa Giám Mục ngoài Đức Cha DuMaine còn có Linh Mục phát ngôn viên Eugene Boyle. Phải báo chí người ta thấy sự

hiện diện của hầu hết hệ thống truyền hình và báo chí địa phương như KNTV, CBS, NBC, 36, 2, 3, 14, KCRA TV, MERCURY NEWS, SAN FRANCISCO CHRONICLE. Về phía báo chí Việt Nam thì có Việt Nam Nhật Báo, Trống Đồng, Thăng Mõ, Chính Nghĩa, Dân Tộc.

Sang phần đặt câu hỏi của báo chí có Tuyết Trinh đặc phái viên của Việt Nam Nhật Báo đã nêu lên hai câu hỏi đầu tiên :

1.) Trước quyết định cho mở lại Thánh Lễ Việt Nam, Đức Giám Mục nghĩ gì về Ban Chấp Hành của Cộng Đồng Công Giáo trước đây. Và nếu không công nhận ban chấp hành này nữa thì Đức Giám Mục có tổ chức bầu cử một ban chấp hành mới không ?

2.) Về biện pháp dùng pháp luật, kiện thưa của tòa án, Đức Giám Mục có nghĩ rằng là một biện pháp quá đáng chăng ?

Đức Giám Mục DuMaine đã chỉ trả lời câu hỏi về số phận của ban chấp hành và về câu hỏi thứ hai, Ngài bày tỏ một thái độ khổ tâm hơn là giải đáp thỏa đáng :

— Chúng tôi không biết làm cách nào hơn, vì đã tam tháng qua cuộc khủng hoảng vẫn còn tại chỗ và mỗi ngày xem ra mỗi trầm trọng hơn.

Dennis Rockstros của tờ Mercury News :

— Tại sao Đức Giám Mục không chịu gặp trực tiếp những người lãnh đạo cộng Đồng Công Giáo để giải quyết những phức tạp của vấn đề này Đức Giám Mục :

— Tôi muốn họ gặp Linh Mục Sullivan vì Linh Mục Sullivan là

người đã hiểu và giải quyết vấn đề này khi còn là nguyên thủy.

Dennis Rockstroh :

— Trong tòa Giám Mục San Jose không còn ai ngoài Linh Mục Sullivan để có thể mở những cuộc đàm phán sơ bộ với nhóm lãnh đạo Cộng Đồng Công Giáo hay sao ?

Đức Giám Mục :

— Vấn đề không phải là còn hay không còn nhưng tôi biết tình hình, sự làm việc cũng như nhân cách Linh Mục Sullivan đâu có tệ gì mà tại sao nhóm lãnh đạo tranh đấu không chịu gặp Linh Mục Sullivan mà phải gặp Linh Mục khác hay cả nhân tôi.

Đặc phái viên của Tuần Báo Chính Nghĩa, có Thanh Dung đã đặt hai câu hỏi :

— Giáo dân Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo đã bỏ tiền ra mua Trung Tâm này và hằng tháng đã phải trả tiền cho Tòa Giám Mục. Mục đích của việc trả tiền này là để có cơ sở thờ phượng Thiên Chúa, nhưng vì ngày 21-7-86 khi Tòa Giám Mục bắt đi hai cha phó của họ và không ai trông coi Trung Tâm cũng như vì Linh Mục Eugene Boyle, phát ngôn viên địa phận đã giao cho ông Trần Công Thiện trách vụ gìn giữ và trông coi Trung Tâm như vậy thì đâu có sự xâm chiếm bất hợp pháp gì mà phải áp dụng biện pháp truy tố ?

— Sau khi áp dụng biện pháp trục xuất rồi, biện pháp kế tiếp của Tòa Giám Mục sẽ là gì ? Bởi vì nếu trục xuất mà vẫn chưa giải quyết được vấn đề thì đã giải quyết được gì đâu ?

Đức Giám Mục DuMaine :

— Mặc dầu giáo dân Việt Nam bỏ tiền mua Trung Tâm và trả tiền hàng

Trích VIỆT NAM NHẬT BÁO

thang nhưng chủ quyền cơ sở này vẫn là tòa Giám Mục và cư ngụ tại đó mà không hợp ý với Tòa Giám Mục là chiếm ngụ bất hợp pháp.

— Nếu trục xuất được rồi, Tòa Giám Mục sẽ bình thường hóa trở lại với Linh Mục Lưu Đình Dương.

Phòng viên của hệ thống Truyền Hình CBS :

— Tòa Giám Mục có ý định dùng đến cảnh sát và chó để trục xuất những người Công Giáo Việt Nam ra khỏi Trung Tâm không ?

Đức Giám Mục :

— Tôi không rõ

Cuộc họp báo có lúc đã đi đến giai đoạn căng thẳng và trở thành cuộc đấu khẩu giữa Cha với Con nhất là khi phái viên của Tuần Báo Chính Nghĩa thuộc nhóm giáo dân tranh đấu hỏi liên tục và than van Đức Giám Mục DuMaine là Đức Giám Mục giải quyết như thế này thì con gì là tình nghĩa giữa Cha với Con, giữa Con chiến với Chủ Chấn vì Chủ Chấn đi kiện Con Chiên.

Đặc biệt hơn nữa, một khuôn mặt đấu tranh của phía Giáo Dân Việt Nam San Jose, ông Vũ Huỳnh Trường đã khóc òa trong cuộc họp báo, nước mắt ràn rụa. Anh Báo : Đức Giám Mục DuMaine là Chủ Chiên mà chẳng thương Cộng Đồng

Công Giáo Việt Nam gì hết. Đối xử như thế này thì còn gì nữa là Giáo Hội nghèo khổ và thương yêu ?

Ông Trương đã làm náo loạn cuộc họp báo vì những xúc động của ông trước các quyết định của Đức Giám Mục.

Vai chi tiết khác trong cuộc họp báo người ta phải đặc biệt chú trọng đến thái độ ôn tồn, điềm tĩnh của Đức Giám Mục mặc dù ngay trong lúc Ngài đưa ra các quyết định có tính cách quyết liệt và phải đối đầu với các phản ứng xúc động trước mắt.

Trong một câu trả lời có tính cách văn tế, Đức Giám Mục cũng đã xác định Ngài ước tính có đến ba ngàn giáo dân Việt Nam trong địa phận đã đi nghe theo lời các lãnh tụ phe chống đối hơn là vâng lời Ngài.

Một tài liệu dẫn giải về ba quyết định mà Đức Giám Mục nêu ra đã được phân phát trong cuộc họp báo trong đó có các văn kiện trao đổi thư từ giữa Tòa Giám Mục và ông Trần Công Thiện - Điều mà Đức Giám Mục đã thất vọng về thiện chí hòa giải của Ngài phải chấm dứt đối thoại với ông Thiện.

Về việc cho tái cư hành Thanh Lễ Tiếng Việt Ngài vẫn khẳng định đây là một đặc quyền của giáo dân Việt Nam - Tuy nhiên đặc quyền này sẽ chỉ,

được tồn tại trong một khung cảnh trang nghiêm, Thanh Thiện và không bị lợi dụng.

Về việc chiếm giữ Trung Tâm của nhóm chống đối. Đức Giám Mục cho rằng đây là hành động trái luật cả về Đồi lẫn về đạo — Ngài cho rằng qua các diễn tiến thì những người lãnh đạo cuộc tranh đấu đã làm công việc cần đương chứ không phải là một nhịp cầu giữa giáo dân và bề trên. Với quyết định lấy lại trung tâm, Đức Giám Mục hy vọng các hoạt động sau này của họ đạo sẽ đi đúng tinh thần phục vụ cộng đồng chứ không vì cá nhân.

Cũng nên nhắc, tuy hiện diện đông đủ trong cuộc họp báo nhưng ngoài phái viên Việt Nam Nhật Báo và trên Tuần Báo Chính Nghĩa không có đại diện báo Việt ngữ nào nêu câu hỏi. Cuộc họp báo đã chấm dứt lúc 12 giờ kém mười. Sau đó, phòng viên địa phương của các đài truyền hình địa phương đã đổ dồn về Trung Tâm Công Giáo để quay phim và phỏng vấn những người lãnh đạo cuộc tranh đấu. Tuy nhiên, theo chỗ chúng tôi được biết sẽ có một cuộc họp báo về phía Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình vào những ngày tới. Chúng tôi sẽ theo dõi để tường trình cùng bạn đọc đầy đủ các diễn biến của nội vụ. (KA)

TIN ĐỒN THỰC

Sau khi được biết chính xác Linh Mục Vũ Đình Trác, Chủ Tịch Cộng Đồng Giáo Sĩ và Tu Sĩ tại Hoa Kỳ, kiêm Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam đã nhiều lần lên tiếng ủng hộ chính sách đồng hóa của Đức Giám Mục DuMaine và lên án giáo dân tranh đấu tại San Jose, nhiều Linh Mục Việt Nam tại Hoa Kỳ đã bất bình và phẫn nộ điện thoại hoặc gửi thư về Chính Nghĩa!

• Các Cha đồn rằng đã từ lâu Cha Trác móc nối một số Linh Mục để hạ bệ Cha Tịnh và tống Cha Tịnh ra khỏi Liên Đoàn Công Giáo, bóp chết nguyệt san Liên Lạc.

• Các Cha đồn rằng Cha Tịnh rất quý trọng Cha Trác mời Ngài đến thuyết giảng trong Thánh Lễ Ngân Khánh của mình nhưng lại bị Cha Trác đá giò

lái một cái đầu điếng mà không dám thổ lộ cùng ai. Mọi người nhớ rõ hôm ấy Cha Trác đã công khai bói một quẻ cho Cha Tịnh. Theo sự hiểu biết riêng của Cha Trác về tướng số, tướng Cha Tịnh hãm tài, không có cung nô bộc, không có tài ăn nói v.v... Cha Tịnh ngồi nghe với vẻ mặt buồn rười rượi, mà tự an ủi là lời nói chơi nhưng nhiều người quả quyết đó là thực tâm của Cha Trác muốn hạ uy tín Cha Tịnh.

• Các Cha đồn rằng điều mọi người thấy mà không dám nói ra là Cha Trác cùng với nhóm Linh Mục muốn củng cố cái gọi là “Bùi Chu tính”; dĩ nhiên Cha Tịnh là mục tiêu phải san bằng vì Cha được xem là đại diện cho nhóm Phát Diệm.

• Các Cha đồn rằng Cha Tịnh đã phạm một lỗi lầm lớn là vận động cho Cha Trác vào ghế Chủ Tịch Liên Đoàn trong dịp Đại Hội Công Giáo toàn quốc tổ chức tại New Orleans, Louisiana năm 1984. Nguồn tin tiết lộ cho biết, trước khi Đại Hội Công Giáo khai mạc, nhóm thủ cựu đã họp kín với nhau để tập dượt bầu cử nhằm lấy các chức vụ cho những

TIN ĐỒN THỰC

ai có ‘Bùi Chu tính’. Tuy nhiên trong ngày đại hội, các Linh Mục đã bỏ phiếu đến hai lần mà Cha Trác vẫn không hội đủ số phiếu tối thiểu để đắc cử. Đa số phiếu vẫn vô Cha Tịnh mặc dầu Cha Tịnh đã công khai tuyên bố Ngài không muốn tái đảm nhiệm chức vụ này. Cha Tịnh đã cùng với nhóm thủ cựu của New Orleans đứng ra xin Đại Hội dành cho Cha Trác, dù chưa đủ phiếu. Một Linh Mục miền Đông đã phản đối vụ này. Cuối cùng, Cha Tịnh đã xin Cha đó thông cảm và Đại Hội bầu cử thông qua cho Cha Trác số phiếu thiếu hụt. Do đó, Linh Mục Vũ Đình Trác mới đắc cử được chức Chủ Tịch Liên Đoàn. Có lẽ bây giờ Cha Tịnh mới thực sự thấy tài bói toán của Cha Trác là đúng. Cung nô bộc đã xấu mà còn cố vận động cho người anh em làm chi để rồi bị phản.

- Các Cha đồn rằng một Linh Mục chưa có nhiệm sở, cũng giống một sĩ quan không có quân mà dám nhận lãnh chức vụ Chủ Tịch Liên Đoàn thì quả là gan thật. Chức Chủ Tịch chưa đủ, Ngài còn đòi cho bằng được vai trò liên lạc viên với Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ của Cha Tịnh. Trong khi chức vụ này không có liên hệ gì với tổ chức Chủ Tịch Liên Đoàn. Nếu Cha Trác muốn, thì tại sao không đến Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ xin chỉ định mình thay thế Cha Tịnh mà lại yêu cầu Cha Tịnh giao cho chức vụ đó.

- Các Cha đồn rằng Cha Tịnh là người thi ân mắc oán, bị nhóm thủ cựu luôn theo dõi tìm kế hỡ để triệt hạ. Giáo dân không lấy gì làm lạ khi chứng kiến các thủ đoạn: thơ rơi, rỉ tai, chụp mũ để chống phá Cha Tịnh. Cha Tịnh bị vu khống là thân cộng, cầm đầu nhóm giáo dân chống đối tại San Jose. Cha đã yên thân tận bên Tây Đức từ tháng 7 năm ngoái, mà vẫn có người nói thấy Cha Tịnh lảng vảng tại San Jose.

- Các Cha đồn rằng việc Cha Trác bắt tay với Đức Giám Mục DuMaine để thi hành chính sách đồng hóa đã bắt đầu từ năm 1984 với mục tiêu tối hậu là loại Cha Tịnh ra khỏi Cộng Đồng Công Giáo San Jose. Đối với Cha Trác, Cộng Đồng vẫn là sản phẩm của Cha Tịnh và bị đồng hóa với Phát Diệm mà Cha Tịnh là biểu tượng.

- Các Cha đồn rằng sở dĩ Cha Trác không được nhận vào Giáo Phận Orange vì đã dám tuyên bố trên đất Mỹ này không có Giám Mục nào có dưới tay nhiều Linh Mục và Tu Sĩ hơn Chủ Tịch Liên Đoàn. Vì vậy Giám Mục sở tại đã khéo léo từ chối và mời Ngài sang Giáo Phận khác để có chỗ xứng đáng hơn.

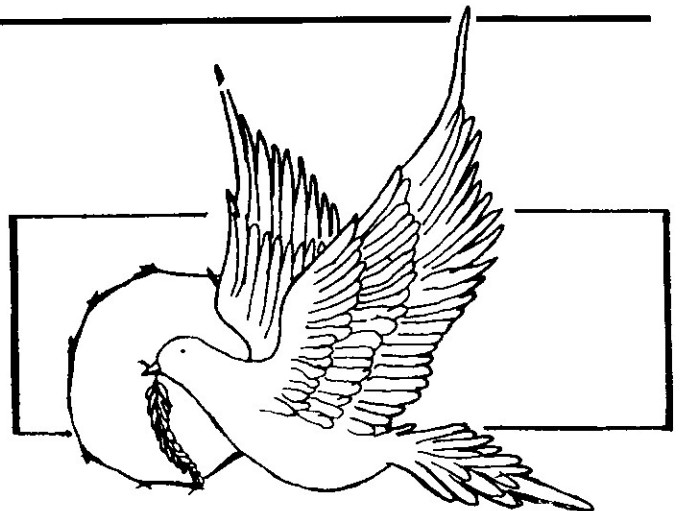
- Các Cha đồn rằng vì được Linh Mục Chủ Tịch cất nhắc vào chức vụ Phó Chủ Tịch đặc trách giáo dân nên Cha Đỗ Thanh Hà đã hỗ trợ bằng cơ quan truyền thông của mình để giúp Cha Trác trong kế hoạch kết án giáo dân tranh đấu ở San Jose, gián tiếp hạ uy tín Cha Tịnh cũng vì sự hiềm khích với Phát Diệm.

- Các Cha đồn rằng quyết định nhập cuộc sái mùa và không phải chỗ của Cha Hà đã làm Cộng Đồng Giáo Dân Orange bất mãn vì lẽ ra Cha Hà phải vận động cho Cộng Đồng này có Giáo Xứ Thể Nhân từ lâu rồi nhưng lại không để ý đến quyền lợi của giáo dân, chấp nhận thực trạng ở nhờ, sống bợ, để chờ một ngày đẹp trời nào đó sẽ thi hành lệnh bắt buộc giáo dân Việt Nam gia nhập Giáo Xứ Mỹ.

NHẮN TIN

Ông Nguyễn Xuân Phi, cựu nhân viên của chính phủ VNCH muốn tìm vợ là NGUYỄN THỊ LỆ HỒNG và 5 người con tên Phụng, Đào, Mai, Thọ, Lâm. Xin liên lạc Tuần Báo Chính Nghĩa.

LM NGUYỄN QUANG HIỀN

và Tác phẩm

“NHỮNG BẢN KHOẢN”

Sau khi công bố bức thư đề ngày 6-2-87 của LM Nguyễn Quang Hiền khuyên Cha Luru Đình Dương nên từ chức để đem lại bình yên cho hàng ngàn linh hồn giáo dân San Jose (Chính Nghĩa số 31), chúng tôi nhận được rất nhiều thư từ, điện thoại từ các nơi gửi về ca ngợi tính cương trực của LM Nguyễn Quang Hiền.

Linh Mục Nguyễn Quang Hiền là ai?

Để trả lời chung cho bạn đọc về LM. Hiền, chúng tôi xin quý bạn tìm đọc tác phẩm “NHỮNG BẢN KHOẢN” do chính Ngài viết và xuất bản.

Chúng tôi xin phép tác giả được trích dịch vài đoạn hồi ký về cuộc đời Ngài đã thực sự phản ánh quan niệm về Đức Vô Ngai chân thực của Ngài. Đọc xong những tâm tình của LM Nguyễn Quang Hiền, người ta sẽ thấy được Đức Vô Ngai của một Linh Mục Tận Hiến, không màng chức vị, danh vọng mà chỉ biết phục vụ Chúa, Giáo Hội và Con Chiên, hoàn toàn khác biệt với “Đức” Vô Ngai mù quáng của một linh mục say mê chức vụ, chà đạp lên cuộc đời người khác, bất kể người đó là ân nhân của mình, cũng như bất kể đến nguyện vọng của hàng ngàn giáo dân đã phần nộ xua đuổi mà vẫn cố tình để ngời lên cho bằng được*ngai” Chánh Xứ!

Đấu Lý Trong Cuộc Hợp.

....Còn nói về sự vâng lời. Người dưới phải vâng lời người trên, đó là lẽ đương nhiên. Nhưng người dưới chỉ buộc phải vâng lời trong lẽ phải. Nếu cha mẹ bắt con cái phải vâng lời đi ăn trộm, con cái có quyền không vâng lời. Không vâng lời trong trường hợp này đâu có tội? Dựa vào luận lý đó, không phải lúc nào hay dở bà mẹ cũng nhân danh đức vâng lời bắt người dưới phải nghe. Không tuân là có tội...

Bí Thư Giám Mục.

Ngày lại ngày, làm sao có một cha bí-thư giúp Đức tân giám mục. Đó là mối quan tâm trước nhất. Sau nhiều suy tính đắn đo, dò hỏi nhiều người, một hôm cha Lâm-quang-Trọng quản-hạt Long Khánh cũng là cha sở nhà thờ chánh-tòa Xuân Lộc nói với tôi:

— Cha H. này, Tết đoàn cha sẽ có bài sai. Mừng cha làm bí-thư cho Đức Giám Mục nhé. Tôi cũng

như các cha quản-hạt đều giới-thiệu cha, hình như Đức cha đã nghe...

Tôi thỉnh lạng choáng-váng cả người.

Quả thật, Tết xong tôi được tẩm danh thiệp Đức cha mời tôi lên Tòa giám-mục, Ngài chân-thành nói với tôi:

— Tôi mới về địa-phận, mọi sự đều xa lạ, cha giúp tôi làm bí-thư nhé!

Tôi choáng váng cả người, phần thì muốn đi thay đổi bầu không khí, bỏ xứ Hà Nội cũng được chẳng sao, phần thì muốn ở lại để có môi-trường hoạt động, tôi phân vân một lúc mới chối:

— Thôi Đức cha ạ, xin Đức cha chọn cha khác.

— Thật ấy mà, các cha quản hạt đều giới-thiệu cha làm được, cha giúp tôi.

— Cái gì giúp được Đức cha, con sẵn sàng. Còn làm bí thư con xin chối, vì con không có khiếu.

— Làm bí thư cần tế nhị, biết thận-trọng, và hiểu biết rộng...

— Nghe Đức cha đặt điều kiện của một bí-thư con càng không thấy thích hợp với con. Con ngồi

lâu hay đau lưng, thích chạy, suy nghĩ nhiều lại bận óc. Và con hay bép xép thiếu thận trọng, nhờ con tiết lộ trước Đức cha thì chết. Xin Đức cha miễn cho con.

— Cha nhất quyết à?

— Vâng, con không thể làm được.

— Vậy cha giới thiệu cho tôi cha khác... Có cha nào không?

Tôi giới thiệu cha Hóa, trước đây làm bí-thư cho Đức cha Đại. Có lẽ người đã quen.

Đức cha cười nói với tôi:

— Được cha về gọi cho tôi cha Hóa.

.....

Cha Xứ Cha Phó

Vừa tới nhà dòng, tôi vào gặp Đức Cha. Trong buổi gặp gỡ riêng, Đức cha cho tôi biết ý-định của Đức cha muốn đổi cha phó của tôi, linh mục Trần-văn-Nghị vì lý-do khẩn thiết.

Tôi bàng hoàng nghe tin đột ngột, ngồi mà lòng dạ không yên.

Đức cha nghiêm nét mặt trách khéo tôi:

— Sao cha là cha xứ mà không báo-cáo cho tôi về cha phó?

Tôi vẫn bỡ ngỡ trả lời:

— Cha phó của con làm sao? Chẳng nhẽ ngài không có tội con cũng bịa ra báo-cáo Đức Cha sao?

— Ủ, ngài không có tội hử? Sao tôi lại nhận được đơn kiện của giáo dân? Nhất định phen này tôi phải đổi ngài.

Tôi như tê tái ruột gan:

— Thế ra Đức Cha tin giáo dân hơn linh mục sao? Con là cha xứ. Cha Nghị là cha phó. Đức Cha nên tin con với lương tâm của một linh mục chứ?

— Sao giáo dân lại báo cáo về ngài? Họ bịa sao? Tôi phải đổi ngài đi xa, không thể ở gần đây.

Biết Đức Cha đã cương quyết, bằng một giọng khiêm tốn nhỏ bé tôi nói:

— Thừa Đức Cha, việc Đức Cha chuyển cha phó của con là thẩm quyền Đức Cha, con không dám giữ. Con chỉ xin đề nghị một vài ý kiến mong Đức Cha lưu ý.

Đức Cha nhìn thẳng tôi đặt câu hỏi:

— Cha có ý kiến gì?

— Dạ, theo thiện ý của con, Tết là dịp vui chung cho mọi người.

Hôm nay mới mừng ba Tết, Đức Cha đổi cha phó đi, sẽ sinh buồn phiền cho chúng con, cho chính cha phó và dân xứ nữa. Con xin Đức Cha tạm hoãn sang hè vào dịp chuyển hàng năm của linh

mục, như thế đẹp hơn, tránh nhiều dị nghị.

Đức Cha như khó chịu đáp lại:

— Chuyện đó không thể để ngài ở đây được.

Tôi vẫn bình tĩnh trình bày:

— Đức Cha cũng nên thông cảm cho chúng con về tình anh em linh mục. Trên thực tế, chuyện cha xứ cha phó ở với nhau rất khó. Không khéo ở, thì cái sảy nảy cái ung là thường. Chẳng thế mà người ta đã ví cha xứ cha phó là cảnh mẹ chồng nàng dâu... Cha xứ không khéo cư xử sẽ mang tiếng, vô tình cha xứ bị liệt vào kinh cầu “kéo, kéo phải...”

Chính vì thế, nhiều cha không muốn xin cha phó. Phần con, xin Đức cha cho con thời gian để con nói chuyện với ngài hy vọng ngài vui vẻ thông cảm cho.

— Tôi đã nói là tôi nhất định đổi ngài cho ích lợi hơn.

Tôi hơi thất vọng:

— Nếu Đức cha nhất định đổi ngài, chính con sẽ là nạn nhân. Ngài sẽ hiểu lầm về con, con là người vắt chanh bỏ vỏ, không muốn xài nữa thì đá ngài đi. Tội con quá!

Đức Cha mỉm cười:

— Cha không thừa cho ngài đổi đi là được.

— Thừa Đức Cha, người ta có biết đâu việc đó. Người ta chỉ đoán cha xứ không ưa cha phó, nên đẩy ngài đi cách tàn nhẫn, Tết nhất không tha. Xin Đức Cha thương con để con dễ làm việc.

Đức Cha vẫn cương quyết:

— Tôi đã nói là cha phó phải đổi ngay. Lý do tôi đã cho cha biết và tôi sau này sẽ nói cho cha phó của cha nghe. Ngài không thể oán cha được.

Trước sự quyết định dứt khoát của Đức Cha, tôi biết không thể làm ngài thay đổi ý định, tôi đành nói:

— Đức Cha định đổi ngài đi đâu?

— Tôi sẽ cho ngài về Xuân Bình thay cha Thụy.
Vừa nghe Đức cha nói, tôi giật mình run sợ. Xuân Bình là vùng sôi nổi mất an ninh, thuộc tỉnh Long Khánh. Xuân Bình gần rừng lá, nơi sào huyệt Việt Cộng tung hoành. Nơi đây rất ít người dám qua lại những khi chiều tối. Tôi cố van xin Đức cha đi một nơi tương đối khá hơn. Tôi hỏi Đức cha:

— Dịp này Đức cha còn thuyên chuyển cha nào nữa không?

— Tôi còn đổi cha Hòa ở Hưng Bình.

Nhân cơ hội tôi đề nghị:

— Thưa Đức cha con trộm nghĩ Xuân Bình là nơi mất an ninh. Sáng về quốc gia, chiều tối về Việt Cộng. Xuân Bình có bốn đồn bót quân sự ngay gần nhà xứ. Cha nào ở đấy phải là người mạo hiểm thích làm quân sự đề phòng kháng chiến. Theo con biết, cha Nghị nhút nhát, không thích dấy mình vào những chuyện đó. Xin Đức cha nên đặt đúng cho hợp với khả năng từng người. Đức cha sai ngài về thay cha Hòa ở Hưng Bình có lẽ hợp hơn. Con sợ Đức cha sai ngài về Xuân Bình, ngài phải suy tư lo nghĩ nhiều sinh đau ốm bệnh tật, ngài xin đi nghỉ dài hạn uống thuốc. Đức cha lại phải tìm người thay thế, lúc đó có phải phiền phức không?

Đức Cha cười:

— Ý kiến của cha cũng hay. Tôi đồng ý cho ngài về Hưng Bình thay cha Hòa.

Đề nghị của tôi được ngài chấp nhận... Tôi tạm biệt Đức cha về nhà xứ để thông báo cho cha phó của tôi biết ý định của Đức cha...

Vừa vào phòng khách, tôi thấy cha Nghị đang nói chuyện với khách. Tôi chưa kịp nói lời gì, bỗng một chị dòng sang thưa với ngài:

— Đức cha muốn gặp cha phó.

Đang ngồi nói chuyện với ông cha, cha Nghị sửng sốt:

— Đức cha muốn gặp tôi?

— Phải, Đức cha muốn gặp cha, bên nhà dòng.

— Thế ngài không kinh lý à?

— Con không biết. Chỉ thấy một chị nói với con sang bên nhà xứ mời cha phó, Đức cha muốn gặp ngài.

Thế là cha phó của tôi đi sang nhà dòng... Ông khách chào ngài đi về. Ngồi trước bàn giấy, tôi suy tư phỏng đoán những gì không may sẽ xảy đến cho tôi. Tôi chưa kịp nói với cha phó, chắc ngài về nhà sẽ sinh nhiều chuyện...

Quả thực, đồng hồ vừa chỉ 12 giờ trưa, tôi nghe tiếng đập cửa phòng thật mạnh. Tôi đoán cha phó của tôi đã về. Chắc ngài bức tức lắm. Tôi vội vàng sang nói chuyện. Vừa bước chân ra khỏi phòng, tôi

gặp ngay chị Thanh-Tĩnh đứng ngoài phòng khách. Chị thay mặt bề trên mời hai chúng tôi sang dùng cơm với Đức cha bên nhà dòng, cha phó của tôi đã từ chối không sang. Còn mình tôi lủi thủi ra đi, tôi biết cha Nghị đang bức tức suy tính chi đây. Và tôi định tâm lúc về, có giờ sẽ gặp ngài để anh em nói chuyện thông cảm nhau.

Ai ngờ khi về, chỉ còn thấy hai em đệ tử con thiêng liêng của ngài mắt đỏ hoe, đang dọn đồ đạc.

Em Linh vừa khóc nức nở vừa đưa tôi miếng giấy. Mở ra tôi đọc, vồn vện có mấy chữ:

“Thưa cha xứ, cảm ơn cha vì những năm ở đây làm việc với cha. Hôm nay con được lệnh Đức cha, đi nhận nhiệm vụ mới... xin chào cha ở lại.”

Đọc xong tôi ngỡ ngàng, hỏi mấy em đệ tử:

— Cha phó đâu?

Em Linh vừa nghẹn ngào vừa nói:

— Cha con đi rồi.

Tôi hỏi thêm:

— Cha có dặn gì không?

— Dạ ngài bảo chúng con thu dọn hết sách vở đồ đạc, hôm nào tiện đem lên Sài Gòn cho ngài.

Tôi kinh ngạc vô cùng. Thế là cha phó của tôi đã ra đi chớp nhoáng. Có lẽ ngài không về nữa, cho tôi và dân xứ chào biệt cảm ơn. Đầu óc tôi quay cuồng không biết xoay xử ra sao? Tự nhiên tôi có ý nghĩ: Làm cha xứ thế này thì còn ai ham.

Chúa lại gửi thêm thánh giá cho mình. Tôi không ngờ ngài vội vã ra đi, khi anh em chưa có dịp gặp nhau giải bày tâm sự. Ngài đã ra đi mang theo mối hận và những cảm nghĩ không tốt về tôi. Tôi chỉ hy vọng tự an ủi: Chúa không nỡ bỏ ai trông cậy người. Rồi thời gian sẽ cho ngài hiểu biết tôi hơn.

Một buổi tối, dưới ánh đèn phòng khách nhà xứ, tôi đem câu chuyện nói với thầy giáo xứ Nguyễn Quang Toàn trong tình anh em một nhà. Tôi đã kể diễn tiến trước sau và chứng minh cho thầy hiểu nỗi lòng. Tôi thành thật nói:

— Đối với người cộng tác như cha phó, hay các thầy các sơ, bao giờ tôi cũng bênh vực và bầu cử nơi Đức Giám Mục. Không bao giờ tôi trách cứ một ai và tố cáo nơi Đức Cha. Xưa nay, tôi vẫn quan niệm che chở người dưới mới là lượng trên. Anh em sống với nhau phải chín bỏ làm mười, có gì mất lòng, hãy nói cho nhau biết. Đừng tích lòng giận thù oán nhau...

Hôm nay cha Nghị phải đổi, thật là chuyện đột ngột. Đức Cha mới cho tôi biết sáng nay. Mặc dầu tôi đã hết sức bênh đỡ nhưng không được. Cha phó lại nghĩ cho tôi vắt chanh bỏ vỏ, không muốn xài nữa thì ngài đá đi. Tôi chưa kịp giải bày tâm sự, thật

khổ tâm vô cùng...

Thấy tôi thành thật, thầy giáo xứ an ủi:

— Để con hôm nào lên thăm ngài, con sẽ nói cho ngài hiểu cha...

— Riêng tôi nghĩ, chưa chắc lúc này, ngài đã chịu nghe thầy. Tôi cũng định có ngày về trụ sở gặp ngài để thưa chuyện...

Thầy Toàn cương quyết:

— Con vẫn cứ nói, dù ngài không nghe.

— Được thì thầy nói. Nhưng thầy phải nhấn mạnh, không phải tôi nhờ thầy lên nói, kéo ngài lại nghĩ ngờ.

— Vâng, con có đường lối của con. Cha đừng ngại.

Rồi một ngày thầy giáo xứ đã đi, đã gặp và đã nói nhưng vẫn chưa thuyết phục được ngài. Cha Nghị vẫn cho tôi đi để đi nên còn tức giận.

Đã mấy lần hội đồng giáo xứ Hưng Bình đi tìm ngài để biết chương trình xứ mới ngài ấn định ra sao, nhưng vẫn không gặp. Xứ Hà nội Hồ nai vẫn là chỗ các ông đi, lại tìm cha Nghị. Tôi nghiệp cho mấy ông, tuần nào cũng đi Hồ nai mong liên lạc được với cha tân chính xứ của họ, nhưng không gặp. Tôi cũng không biết lúc này ngài đang ở đâu vì không thấy nói gì. Từ ngày bỏ xứ Hà nội ra đi, chưa lần nào tôi được hân hạnh gặp ngài.

Một hôm tôi về trụ sở các cha Hà nội gần nhà thờ ngã Sáu, Chợ Lớn. Tôi gặp ngài đang nằm võng ở phòng cha Thiện dọn cho ngài ở. Tôi vội chào ngài và nói:

— Dân xứ Hưng Bình đang tìm cha để biết ngày nào cha về hầu đón rước đó.

Cha Nghị gắt gỏng trả lời:

— Thời buổi này không cần đón rước.

Tôi tức mình nói:

— Dù cha không muốn đón, con nghĩ cha cũng nên gặp cha xứ cũ ở đó để ngài còn làm bàn giao sổ sách, trước khi rời xứ. Ngài cũng bận rộn phải thu xếp còn đi xứ mới chứ!

— Đi thì đi, sổ sách cứ trao cho cha quản hạt được rồi.

Thấy ngài cau kính, tôi tức quá:

— Cha cau gì với tôi. Tôi chỉ vì bác ái đóng vai liên lạc hộ con chiên cha, đã mấy lần họ đi tìm cha mà không được, họ nhờ tôi thưa với cha, tôi cũng chỉ thưa với cha như lời đã hứa, về hay không là quyền của cha, có thể thôi, sao cha lại cau với tôi...

Thấy to tiếng, cha Hải Thiện chạy sang:

— Làm gì mà hai cụ to tiếng vậy?

Tôi phân trần:

— Có gì đâu, mình chỉ ở giữa làm trung gian.

Thấy hội đồng giáo xứ Hưng Bình lên Hồ nai nhiều lần liên lạc với cha Nghị là cha xứ mới của họ mà không gặp, họ nhờ mình liên lạc hộ, chủ nhật sau họ lên cho họ biết. Mình chỉ nói với cụ nên cho họ biết ngày về xứ, cụ lại cau với mình, vô lý quá!

Cha Hải Thiện phân giải:

— Cha Nghị cau là không có lý do, cha Hiền chỉ làm theo lời hứa, sao cha Nghị lại cau với cha Hiền.

Cha Thiện vừa dứt lời, tôi hậm hực ra khỏi phòng. Không nói gì hơn, tôi lái xe ra về. Dọc đường tôi trộm nghĩ, lúc này có nói gì với ngài cũng vô ích. Chưa phải là lúc nói chuyện với nhau được. Cứ để thời gian trả lời. Bao giờ chín mùi hãy hay. Rồi đây ngài sẽ khám phá ra sự thực. Lúc đó chắc ngài sẽ hối hận.

Cha Nghị đã về nhận xứ được mấy tháng rồi. Với nhiệm vụ là một cha xứ, ngài đã phải tiếp xúc với thực tế, ngài cũng đã phải lo nghĩ, suy tư về nhiều khó khăn, trường đời đã đưa ngài đến thực tế, ngài đã dễ thông cảm hơn. Trong những lần tiếp xúc với Đức giám mục, Đức cha đã cho ngài biết rõ lý do phải đổi ngài đi. Không phải vì cha xứ Hà nội báo cáo nhưng vì giáo dân. Ngài đã được xem giấy tờ kiện đảng hoàng... Chính ngài đã được xem xét nét chữ đọc đơn kiện. Bảy giờ ngài mới tin.

Từ ngày đó ngài sinh nghĩ ngợi với tôi. Thời gian đủ cho ngài khám phá sự thật. Có lần ngài đã phải thú nhận với thầy giáo xứ của tôi:

— Thầy Toàn ạ, từ trước mình vẫn nghĩ ông cha xứ Hà nội đá mình đi. Bây giờ mới biết rõ không phải ông. Mình hối hận và mong có ngày về gặp ông tạ lỗi.

Thầy Toàn cười:

— Con đã nói với cha là cha xứ Hà nội đảng hoàng không tẹp nhệp đâu, ngài rất thương người dưới, cha liệu về cười xòa với ngài là xong.

— Được, mình thế nào cũng về để nói lại tình nghĩa năm xưa...

Chuyện Cổ Hy Lạp

Ngày xưa, ở Hy Lạp, có một ông Vua nhân hậu và hiền từ lắm. Ngài chia các sắc dân ra từng vùng, giao cho một vị Đạo Trưởng tôn giáo coi sóc, để “tiện việc sổ sách”.

Tại một vùng nọ, tên là Le Vietnamien Catholique de Saint Joseph, có khoảng dăm ngàn giáo dân, dưới quyền cai quản của một vị Giám Mục tên là Des Mains. Vị Giám Mục này là người hà khắc, chuyên lo cho mình mà không nghĩ gì đến đoàn chiên, lại hay nghe lời xiểm nịnh của những người tay chân, cấm cách đủ điều. Vì thế, dân chúng rên xiết, khóc than đêm ngày. Tiếng kêu than thấu tận tai Vua. Vì thương dân, Vua buồn lắm, song vì không muốn đụng chạm, dẫm chân lên trách vụ của người khác, nên Vua chỉ biết thở dài, ngao ngán!

Một hôm, Vua cho vời vị Giám Mục vào cung đàm đạo và ngự tửu. Bữa tiệc nửa chừng, Vua đề nghị cùng vị Giám Mục “xuống đường, thăm dân cho biết sự tình”. Vì cả hai đều đã được cải trang, nên dân chúng không ai hay biết gì cả. Hai Ngài ung dung vừa tản bộ, vừa đàm đạo ra chiều tương đắc lắm, đến công trường Thánh James, vị Giám Mục thấy một người hành khất, ngồi dựa gốc cây, nét mặt thảm não, thân thể run lên cầm cập. Vị Giám Mục níu tay nhà Vua, tâu:

— Tâu Bệ Hạ, người hành khất này chắc đói và lạnh lắm, xin Bệ Hạ mở rộng bao dung, ban cho y ít kim ngân, gọi là đỡ dạ.

Vua móc túi lấy tiền và sai viên quan hộ giá, mua bánh, mua quần áo biểu người ăn mày. Trước khi ăn, người hành khất làm dấu Thánh Giá và ăn thật ngon lành. Vua vòng tay đứng nhìn, miệng nhoẻn cười và lòng dạ như được vuốt ve, vỗ về lắm. Bỗng nhà Vua quay sang vị Giám Mục, nói nhỏ:

— Người ăn mày này được ăn no, mặc ấm mà sao vẻ mặt vẫn buồn rười rượi.

Nói đoạn nhà Vua khoan thai, rảo bước. Đi được một quãng, ngoái lại, bóng dáng của vị Giám Mục đã biến mất tự bao giờ...

Hôm sau, nhà Vua cho gọi một vị Giám Mục khác đến gặp người hành khất. Sau khi hai người trò chuyện với nhau một hồi lâu thì người hành khất lộ vẻ rất vui mừng.

Vị Giám Mục thứ hai này nói với Vua:

— Bẩm Ngài, Chúa chúng tôi đã phán: “Người ta không phải chỉ sống bằng cơm áo, mà còn sống vì lời Chúa nữa”. Nhiệm vụ của Giám Mục là phải ban các Bí Tích cho dân. Nếu tôi cất lương thực tinh thần của dân thì tôi đã không làm tròn được chức vụ của tôi.

Lập tức, nhà Vua sai mở cửa các kho lương, phân phát cho những kẻ cơ hàn. Đồng thời, Ngài ra chỉ thị cho Giám Mục Des Mains cũng mở cửa, ban phát các phép Bí Tích cần thiết cho giáo dân.

Từ đó, dân thành được hưởng một cuộc đời thái bình, hoan lạc...

Cụ Tám sưu tầm

BÀNG HOÀNG

*Từ mùa nắng trước chói chang,
Trùng trùng rung động hàng hàng con tim!
Bỏ câu non mở mắt nhìn.
Mũi dao móng vuốt loài chim quạ rừng!*

****

*Từ cao núi đá lạnh lùng,
Gió xua giông tố bão bùng về ta!
Giáo đường vắng bóng người Cha,
Đâu còn chuông đổ ngân nga sớm chiều!*

****

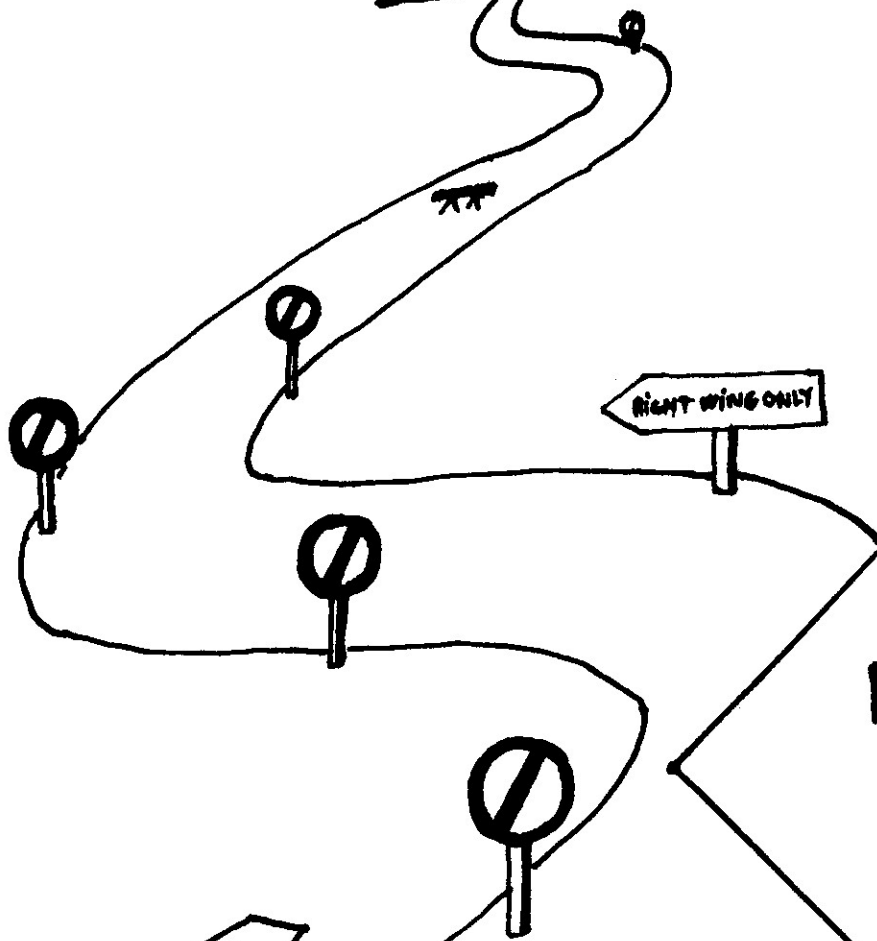
*Hoàng hôn lạnh bữa tiêu điều!
Cho người vong bản gặp nhiều cơ may!
Tung hô vạn tuế đong đầy!
Nấu quanh tảng đá chụp bầy chiên con!*

****

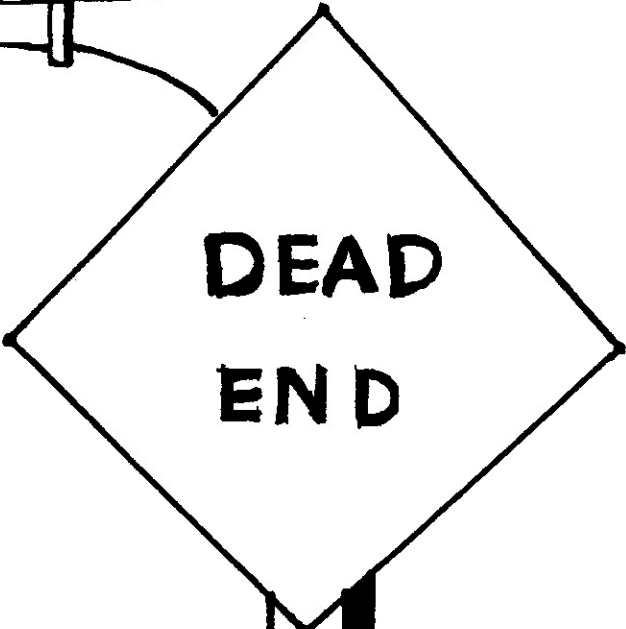
*Sông tro lòng cạn tro lòng,
Thì thôi quên hết cội nguồn tổ tiên!
Gió cuồng vút xuống đảo điên,
Xử người ta mãi phận riêng bàng hoàng!*

THIỆN HẢI

Tranh không lời

RIGHT WING ONLY

MY WAY

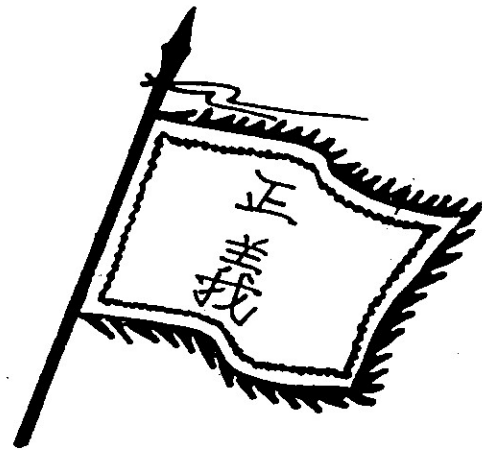
Ngày 87

THỜI KỲ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

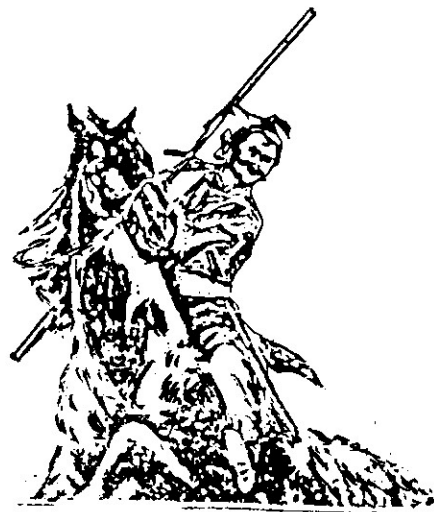

TRƯỜNG KỲ KHÁNG CHIẾN: ĐƯỜNG LỐI MỚI CỦA TRIỀU ĐÌNH.

Ngày 27 tháng 2 năm Đinh Mão 1987, Tể tướng Xú Uế Vân tìm cách liên lạc với Giáo học Thiên Trang của Doanh Tuấn Giáo để biết quyết định cuối cùng của nhóm Chân Lý Thái Bình về việc tái lập thương thuyết. Trong suốt tuần lễ ấy, sớ của Doanh Tuấn Giáo và thơ mật của Triều đình tới tấp qua lại như con thoi. Doanh Tuấn Giáo vẫn cương quyết giữ vững lập trường không chịu ngồi vào bàn hội nghị với Tể Tướng Xú Uế Vân, trong khi Hoàng đế Thạch Đổ Ma cũng không nhượng bộ, luôn luôn đòi hỏi những người chống đối phải thể hiện thiện chí hòa giải bằng cách chấp nhận vai trò đại diện của viên Đệ I võ quan của Triều đình. Trong một bức mật thư gửi cho Doanh Tuấn Giáo, Tể tướng Xú Uế Vân còn cho biết cuộc thương thuyết không những chỉ diễn ra giữa Triều đình và nhóm Chân Lý Thái Bình mà thôi. Trái lại, đó cũng là nơi để những người ủng hộ Triều đình phải có tiếng nói. Vì thế ông đã cố tình mời hai đại diện của phe Lộ Dung về tham dự. Việc làm này đã khiến những người chống đối thấy rõ thái độ mập mờ, không thực tâm muốn giải quyết vấn đề của Triều đình. Đó đó, trong buổi mật đàm ngày 27 tháng 2 năm Đinh Mão, Giáo học Thiên Trang đã bác bỏ hoàn toàn những lời mời họp của Tể Tướng Xú Uế Vân và lên án thái độ thiếu thành thật của Triều đình.

Sáng ngày mùng 1 tháng 3 năm Đinh Mão 1987, dân chúng Doanh Tuấn Giáo kéo về Đền thờ

Vương quốc để tham dự buổi tế tự cuối tuần như thường lệ. Hơn 2 tháng trời, kể từ ngày các buổi tế tự của người Hoài Quốc bị hủy bỏ, đám dân chống đối tiếp tục tràn ngập Đền thờ Vương quốc để thi hành bốn phận của những tín đồ Thiên Giáo. Viên Phó Tổng trấn và dân bản xứ tại Đền thờ này dầu muốn dầu không cũng phải chấp nhận sự hiện diện đông đảo của người Hoài Quốc tại Đền thờ của họ. Những người bản xứ có trách nhiệm tại Đền thờ đã cố gắng thu xếp để người Hoài Quốc được tham dự một phần nào vào việc tế tự qua một vài bài hát và lời kinh. Tuy nhiên, người Hoài Quốc vẫn ước ao có lại những buổi tế tự riêng biệt bằng chính ngôn ngữ của họ như đã từng có khi trước.

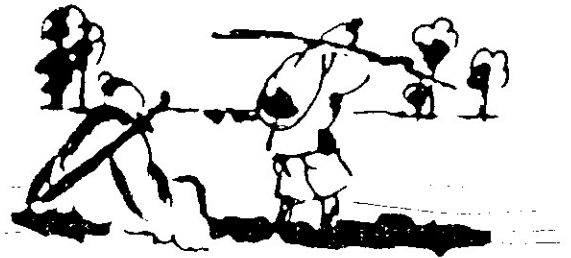

Sáng hôm ấy, dân chúng của Doanh Tuấn Giáo lấy làm ngạc nhiên về sự có mặt đột ngột của Phó Tế tướng Ấu Gàn Bộ trước cửa Đền thờ. Chỉ trong khoảng khắc, tin tức về việc Hoàng đế Thạch Đổ Ma sẽ đến chủ sự cuộc tế lan nhanh trong đám dân chúng. Việc giá lâm đến Đền thờ vào buổi sáng ngày mồng 1 là một quyết định bất thần của Hoàng đế Thạch Đổ Ma sau khi nghiên cứu kỹ tình hình với các võ quan của Triều đình. Trong suốt buổi tế, vị Hoàng đế Hồ Sinh thường tỏ ra tự lự, khuôn mặt thỉnh thoảng lộ nét băn khoăn. Nhất là lúc tiếng hát cao vút và lời kinh thắm thiết của người Hoài Quốc vang dội giữa Đền thờ, ông không giấu được sự bối rối.

Sau buổi tế, hàng ngàn người Hoài Quốc vây chặt ông trước cửa Đền thờ để yêu cầu ông cho tái lập lại các buổi tế tự. Chính mắt ông đã nhìn thấy những lão bà nước mắt lưng tròng, khẩn khoản yêu cầu ông cứu xét hai thỉnh nguyện chính đáng của Doanh Tuấn Giáo. Cả đến những đứa trẻ cũng tha thiết nài xin ông rủ lòng nghĩ đến sự thiếu thốn về mặt tinh thần của người Hoài Quốc sau hơn 7 tháng tranh đấu. Ông đã luôn luôn xác quyết với họ là sẽ tìm cách tái lập các buổi tế tự trong thời gian ngắn. Người Hoài Quốc khi nghe những lời hứa hẹn của ông về việc tái lập các buổi tế tự đã cảm thấy tràn đầy hy vọng. Việc ông bất thần giá lâm đến Đền thờ Vương quốc có thể là một trong những yếu tố chánh để ông dễ bề quyết định. Họ nghĩ rằng ông muốn được tận mắt quan sát tinh thần và sinh hoạt của người Hoài Quốc trong các buổi tế tự trước khi ông có quyết định dứt khoát.

Hai ngày sau khi Hoàng đế Thạch Đổ Ma chủ sự cuộc tế, dân chúng Hoài Quốc kéo về Doanh Tuấn Giáo để họp buổi Tiểu Diên Hồng khẩn cấp. Quân thám báo của Chân Lý Thái Bình vừa cho biết Triều đình sẽ thực hiện kế hoạch bất ngờ vào những ngày kế tiếp. Kế hoạch này được gọi là kế hoạch “vừa vượt vừa đánh”. Theo đó, Triều đình quyết định sẽ tái lập lại các buổi tế tự cho người Hoài Quốc, đồng thời cùng lúc tiến hành việc nhờ quân Cảnh Bị của Vương quốc Thế trần đẩy lui nhóm Chân Lý Thái Bình ra khỏi Doanh Tuấn Giáo.

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CUỘC HỘI NGỘ BẤT NGỜ.

Tục truyền rằng vào khoảng cuối giờ Mùi ngày 28 tháng 2 năm Đinh Mão 1987, quân thám báo của Chân Lý Thái Bình nhận được mật tin thủ hạ của Lộ Dung và dân ủng hộ Triều đình tổ chức một buổi họp quan trọng tại trường Quốc Tử Giám Sanh Phá Trạch ở trấn Vu Sơn. Kể từ ngày cuộc binh biến của người Hoài Quốc bùng nổ, Triều đình ra lệnh cho Tổng trấn Lộ Dung phải mang đại bản doanh về đóng tại trường Quốc Tử Giám vì Doanh Tuấn Giáo đã bị nhóm Chân Lý Thái Bình nắm toàn quyền kiểm soát. Được về đóng quân tại trường Quốc Tử Giám, Tổng trấn Lộ Dung lại có thêm vây cánh nhờ sự góp sức của Quản Giáo Trương Xà Đầu, một trong những võ quan Hoài Quốc thuộc Nhóm Yểm Trợ đã hăng hái ủng hộ Triều đình trong kế hoạch Đồng hóa. Nhận được tin cấp báo, Bạch Thủ Thiên Sư Ngũ Cốt bí mật mang theo 3 cao thủ chân Lý Thái Bình vội vàng lên ngựa phóng như bay về trường Quốc Tử Giám. Khi đến nơi, các nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo đã chia nhau đi lục soát tất cả các phòng ốc để tìm nơi hội họp của nhóm người ủng hộ Triều đình. Sau một hồi lục soát không thấy tung tích cuộc họp, toán nghĩa quân của Chân Lý Thái Bình quyết định xông vào soái phủ của Tổng trấn Lộ Dung.

Lúc bảy giờ trong gian phòng nhỏ hẹp của soái phủ chỉ có Phó Tổng trấn Đậu Lư và một bóng người khác đang ngồi trước máy truyền hình. Vì gian phòng hơi tối, Bạch Thủ Thiên Sư phải vận dụng nhãn quan để nhìn rõ bóng người đang ngồi trong góc phòng. Khuôn mặt của người lạ bắt đầu tái xanh khi nhận ra mái tóc bạc phơ của người cao thủ Doanh Tuấn Giáo. Bạch Thủ Thiên Sư vận dụng ký ức, nhớ lại khuôn mặt quen thuộc ông đã từng gặp vài lần trước đây. Đúng là Quán Giáo Trưởng Xà Đầu, kẻ đang “vẽ rồng vẽ rắn” trong chức vụ quân sư cho Tổng trấn Lộ Dung. Máu nóng dồn lên đầy mặt, Bạch Thủ Thiên Sư vận mười thành công lực vào hai bàn tay cứng như thép nguội, đồng thời chuyển hết khí lực về bụng, phồng to, căng cứng, chuẩn bị cho thế “Trống Đồng Ngọc Lũ”. Như sư tử gầm, ông dùng thuật “Sát Nhi Truyền Thanh” quay sang hỏi Phó Tổng trấn Đậu Lư: “Có phải vị kia là Quán Giáo Trưởng Xà Đầu không?” Quán giáo Trưởng Xà Đầu từ lúc trông thấy Bạch Thủ Thiên Sư đã bắt đầu run sợ. Đến khi nghe tiếng gầm đinh tai nhức óc và nhìn thấy gương mặt đầy giận dữ của người cao thủ Doanh Tuấn Giáo, ông bắt đầu liên tưởng đến dãy mộ sơn trắng xếp hàng thẳng tắp trong cái nghĩa trang bên cạnh trường Quốc Tử Giám. Ông nhớ lại những công việc đã làm từ trước đến giờ. Chính ông đã nắm quyền chủ động trong cái tổ chức gọi là Nhóm Yểm Trợ của các võ quan Hoài Quốc với mục đích lật đổ Tổng Trấn Bình Viễn An và thực hiện kế hoạch Đồng Hóa của Triều đình. Trong suốt cuộc biến động năm Bính Dần, chính ông cũng là Đệ I Quân Sư cho Lộ Dung trong các kế hoạch đánh phá nhóm Chân Lý Thái Bình. Ngày hôm nay, những người của Doanh Tuấn Giáo đang đứng sừng sững trước mặt ông và họ có vẻ như muốn dứt khoát. Ông cảm thấy chất lạnh chạy dài theo sống lưng, tay chân ông run lật bật. Ông quên hết mọi sự, mồm chỉ lắp bắp bài “Kinh Vực Sâu”.

Phó Tổng Trấn Đậu Lư nhận thấy tình hình trở nên khẩn trương, ông vội vàng dùng lời lẽ êm

thắm để trấn an Bạch Thủ Thiên Sư và mời nhóm Chân Lý Thái Bình sang phòng bên cạnh. Vốn không có chủ tâm, các cao thủ của Doanh Tuấn Giáo chỉ muốn nhân cơ hội đó cảnh cáo vị võ quan lăm đường Hoài Quốc về những hành vi bất chính của ông. Họ muốn ông biết rằng tất cả những hoạt động của ông đều không qua khỏi sự thám sát của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình.

Bạch Thủ Thiên Sư chiếu cặp mắt sáng quắc như sao vào khuôn mặt của Quán giáo Trưởng Xà Đầu một lần nữa rồi quay phắt ra ngoài. Thấy nhóm người vừa ra khỏi phòng, Quán giáo Trưởng Xà Đầu mới thở được một hơi dài, mồ hôi vã ra ướt đầm cả người. Ông cảm thấy bản thân mệt mỏi như mới trải qua một cơn ác mộng.

(còn tiếp)

